

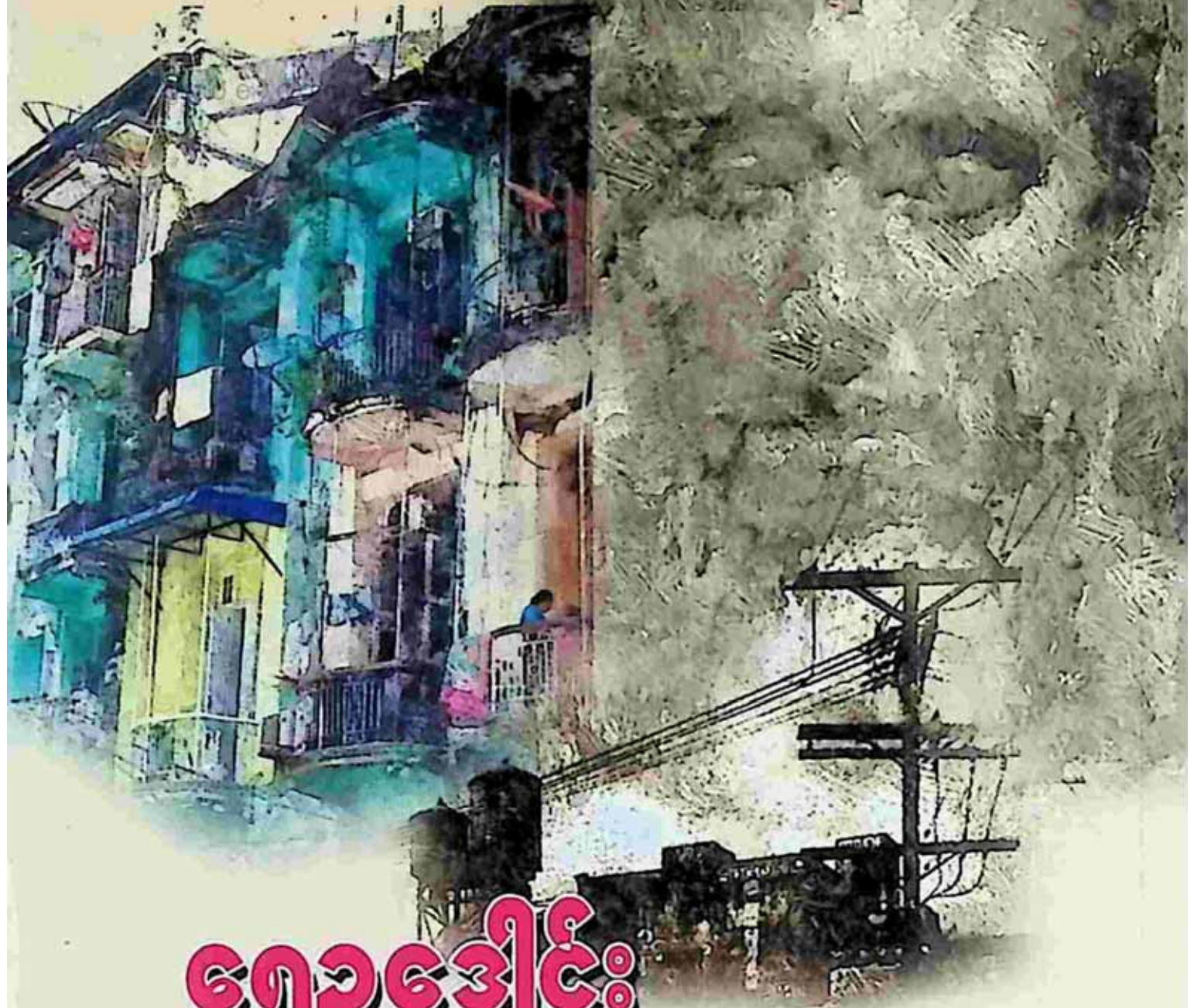
mgyc.com

ရွှေအင်း ဝသုံးလုံး

designed by tin htoon

mgyc.com

ရွှေအိုင် ဝမ်းလုံး

SOD0080
1,800.00 KS

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - တင်ထွက်

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်အိတ်ရည်ထွန်း၊ ဂျူတီစာပေ (၀၂၀၇၇)

ဓမ္မာရုံလမ်း၊ လှိုင်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)

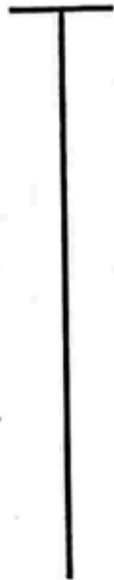
အမှတ် - ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘဲ့၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ (ပထမအကြိမ် - ၁၉၃၉)

အုပ်စု ၅၀၀

ရောင်းဈေး ၁၀၀၀ ကျပ်

ဝသုံးလုံး
ရွှေဒေါင်း

mg DOE . com

mg DOE . com

ဝသုံးလုံး

တရားခံတစ်ယောက်ကို ကြိုးပေးသတ်ရန် စီရင်ချက် ချမှတ်သည့်အခါ 'မသေမချင်း သေအောင်သတ်ရမည်' ဟူသော ဥပဒေသည် မူလဥပဒေ ရေးဆွဲကတည်းက တည်ရှိလာခဲ့ပါမူ 'ဝသုံးလုံး အသင်းကြီး' ၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးကြရရှာသော လူတစ်ကျိပ်ခန့်တို့မှာ ယခု အချိန်အခါတွင် အသက်ရှင်လျက် ရှိကောင်းရှိနေကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် လူတို့ရေးဆွဲ အတည်ပြုကြရသော ဥပဒေများကို မဆိုထားဘိ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်တော် မူခဲ့သည့် ဝိနည်း ပညတ်တော်များပင်လျှင် အရေးအခွင့် ကြုံကြိုက် သည့်အခါတွင်မှ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်၍ ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ ပြင် ဆင်ခြင်း၊ ပြောင်းလဲခြင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ စီမံရ သည် ဖြစ်ရကား ဥပဒေစည်းကမ်းဟောင်းများ၌ ချွတ်ယွင်းချက်များ တွေ့သဖြင့် ဥပဒေသစ်များဖြင့် ရံဖန်ရံခါ ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်ပေးရန် လိုသည့်အဖြစ်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ မရှိပေ။

တရားခံ လူဆိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဘိုဝမှာ ဥပဒေဟောင်း တစ်ခု၏ ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တက်ပြီးသည့်အခါမှ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဘိုဝမှာ လူသုံးလေးယောက်ကို သတ်၍ ဓားပြတိုက်သော အမှု အတွက်ကြောင့် ကြိုးမိန့်ကျသဖြင့် ကသာမြို့ထောင်ကြီးတွင် ကြိုးစင် ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရဖူးလေရာ တပည့်ငယ်သားဖြစ်သော ဓားပြများက ထောင်နှင့်ဆိုင်ရာ အရာရှိများနှင့်တကွ အာဏာသားကိုပါ လာဘ် ထိုး၍ လည်ပင်း၌ စွပ်သောကြိုးကို ဓားဖြင့် တဲတဲကလေးကျန်အောင် လှီးထားလေရကား တရားခံ ဘိုဝကို ကြိုးစင်မှ ချလိုက်သည့်အခါ ကြိုးသည် ထောင်းခနဲ ပြတ်၍ ကျသွားလေ၏။

ဆိုင်ရာလူများလည်း ပွန်းပဲ့ရုံမျှလောက်သာ ရှိနေသော တရားခံ ဘိုဝကို ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တစ်ဖန်တင်ကြမည် ပြုဆဲတွင် အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော တရားခံ၏ ဝတ်လုံက တရားခံကို ကြိုးပေး ပြီးပြီဖြစ်သောကြောင့် ထပ်မံ၍ ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တင်ခွင့်မရှိကြောင်းနှင့် အနီးရှိ တရားသူကြီးအား လျှောက်လဲလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ တရားသူကြီးသည် ကြိုးပေးခြင်းအလုပ်ကို ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းစေ၍ တရားခံဘိုဝ၏အမှုကို ဆိုင်ရာရုံးတော်သို့ တင်ပို့ စစ်ဆေးစေရာ တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်တွင် “မသေမချင်း သေ အောင် သတ်ရမည်” ဟူသော စကားမပါရှိဘဲ “ကြိုးပေးသတ်ရမည်” ဟူ၍သာလျှင် သာမန်ဖော်ပြပါရှိလေရကား တစ်ကြိမ်ကြိုးပေးပြီး ဖြစ်သော တရားခံကို ကြိုးစင်ပေါ်သို့ ထပ်၍တင်ရန် အခက်အခဲ တွေ့နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အကြီးဆုံးသော တရားဌာနဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိ ကြီးလည်း တရားခံဘိုဝကို တစ်ခါတည်းလွှတ်၍ မပစ်လိုက်သော်

လည်း ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးပေးရန် ဒွိဟသံသယ မကင်းသည်နှင့် ကြိုးမိန့်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းပို့ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ အမိန့်ချမှတ် လိုက်လေ၏။

ဘိုဝမှာ တစ်ကျွန်းတွင် လေးငါးနှစ်ခန့် အပြစ်ခံပြီးနောက် အမှန်သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးလာခဲ့၍ ဆိုးသွမ်းမြဲတိုင်း ဆက်လက်ဆိုးသွမ်းနေခဲ့ရာ ထိုအချိန်အခါမှ ကြိုးမိန့်ပေးသော တရားသူကြီးများ၏ စီရင်ချက်၌ “မသေမချင်း သေအောင်ကြိုးပေးသတ်ရမည်” ဟူသော စကားကို ထည့်သွင်းရေးသားရန် အစဉ်အလာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပေတော့ သတည်း။

* * *

အခန်း (၁) အသင်းသားသစ်တစ်ယောက် သွတ်သွင်းပုံ

ချမ်းအေးသော ဥတုရာသီတွင် မိုးကလေး တဖွဲဖွဲကျလျက် လေ တ၅၅း၅၅း တိုက်ခတ်နေသည့်အတွက်ကြောင့် အရေးကြီးသော ကိစ္စ မရှိသည့် လူကောင်း၊ သူကောင်း ဟူသမျှတို့သည် အိပ်ရာထဲတွင် မနွေးနွေးအောင် စောင်ဖြင့်ထွေးကာ ကွေးလျက် အိပ်နေကြမည့်ညဦးမျိုး တစ်ညဦး၌ ရန်ကုန်မြို့ ဘုရင်မပန်းခြံ (ယခု ဗန္ဓုလပန်းခြံ) အနီး ကုန်သည်လမ်းဘက်တွင် မိုးကာအကျိကြီးကို ဝတ်လျက် မျက်နှာ တစ်ပိုင်းဖုံးအောင် ဦးထုပ်ကို ခပ်နိမ့်နိမ့်ဆောင်းထားသည့် လူတစ် ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို စောင့်မျှော်နေသည့် လက္ခဏာနှင့် သံတိုင်များအနီးတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိလျှောက် လျက်ရှိလေ၏။

မကြာမီ ဟိုက်ကုတ်လွှတ်တော် အဆောက်အအုံရှိ နာရီစင်ကြီးမှ ၁၁ နာရီထိုးသဖြင့် နောက်ဆုံးထိုးလိုက်သော နာရီချက်သည် လေထဲတွင်

ဟိန်းလျက် ကျန်နေဆဲတွင် ခပ်သုတ်သုတ် မောင်းနှင်လာသော ဆီဒင် ကားကြီးတစ်စီးသည် ထိုသူ၏အနီး လမ်းနံဘေးတွင် ရုတ်တရက် ထိုး၍ ဆိုက်ရပ်လိုက်လေ၏။

ကားရှေ့၌ ထွန်းထားသော မီးလုံးကြီးနှစ်လုံးမှာ ခပ်မှိန်မှိန် ရှိနေသည့်ပြင် ကားထဲတွင်ရှိသော မီးပွင့်ကလေးမှာလည်း ငြိမ်းထား သည့်အတွက်ကြောင့် ကားအတွင်း၌ မှောင်မည်းလျက်ရှိလေ၏။

စကြိုလျှောက်လျက်ရှိသော လူသည် အနည်းငယ်မျှ ဆိုင်းတွ စဉ်းစားပြီးနောက် ကားနံဘေးသို့ ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ကားထဲသို့ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ ကားထဲ၌ကား တစ်စုံတစ် ယောက်သောသူမျှ မပါဘဲ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ရှေ့ပိုင်းတွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ တက်လာသောလူမှာ မိမိပြုလတ္တံ့သော အပြုအမူ၏ လွန်မင်းစွာ အရေးကြီးလှသောအဖြစ်ကို သိနားလည် သည့် လက္ခဏာနှင့် ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်းတဒိုင်းဒိုင်း လှုပ်ခုန်လျက်ရှိ၏။ ကားမောင်းလာခဲ့သော ဒရိုင်ဘာသည် လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ကျောက် ရုပ်သဖွယ် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်လျက်ရှိသည့်ပြင် ကားမှာလည်း ဆိုက် ရပ်မြဲတိုင်း ဆိုက်ရပ်လျက် ရှိသောကြောင့် အတန်ကြာအောင် တိတ် ဆိတ်စွာဖြင့် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ နောက်ဆုံး၌...

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ... ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

ခရီးသည်။ ။ “ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့မို့ လာခဲ့တာပေါ့။ ခင်ဗျား လိုချင်တာက ဘာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားလိုချင်တာကို ပြောပြီး တော့ ကျုပ်က ကျုပ်လိုချင်တာ ပြောမယ်”

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ခင်ဗျားလိုချင်တာကို ကျုပ်သိပြီးပါပြီ။ ပြော

နေဖို့ မလိုပါဘူး”

ခရီးသည်။ ။ “သိလျှင် ဆိုစမ်းဗျာ”

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ခင်ဗျားဟာ သူတစ်ပါးငွေကို သုံးပြီး ပြန် မစိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ ကြံစည်နေတယ် ဟုတ်လား။ ဒီပြင်တစ်ချက်ကလည်း ဟိုရှေးတုန်းက ခင်ဗျားကျူးလွန် ခဲ့မိတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုအကြောင်းကို ရန်သူတစ်ယောက်က သိထားလေ တော့ ပုလိပ်လက် အပ်မှာကို ခင်ဗျား စိုးရိမ်ပူပန်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်တုန်းက ဆေးတိုက်တစ် တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက အဆိပ် ရည် တစ်ပုလင်းကို ခင်ဗျား တိတ်တိတ်လေးဝယ်ထားပြီး စနေနေ့ မြင်းပွဲမှာ မြင်းမနိုင်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ ခင်ဗျား ကြံ ရွယ်ထားတယ်မဟုတ်လား”

ခရီးသည်သည် မိမိ၏အတွင်းရေးများကို ထိုမျှလောက် ခရေစေ့ တွင်းကျ သိထားသည့်အတိုင်း ပြောပြသည်များကို ကြားရသောအခါ အံ့ဩလှသည်နှင့် ပါးစပ်ကို ဟလျက် ငေးကြည့်နေမိရာ ဒရိုင်ဘာ လည်း ဖြည်းညင်းစွာ ရယ်မောလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက်...

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ကိုင်း ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားကို ဒီအခက် အခဲတွေက လွတ်အောင် ကျုပ်ကူညီလျှင် ကျုပ်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ပေးမလား”

ခရီးသည်။ ။ “ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးလဲ”

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားအဖို့ လွယ်ပါတယ်။ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရုံပါပဲ။ ခင်ဗျားအဖို့ ဘေးရန်လည်း မရှိ ဘူး။ ငွေလည်းကောင်းကောင်းရမယ်။ ကျုပ်ပေးအပ်တဲ့ ငွေစက္ကူတွေ ကို ခင်ဗျားက စွဲအောင်ထုတ်ပြီး သုံးပေးရုံပါပဲ။ အပ်မည့် ငွေစက္ကူ တွေဟာ ပုလိပ်လက်ထဲမှာ နံပါတ်တွေ ရောက်နေလေတော့ ကျုပ်သုံး လျှင်တော့ ခဲယဉ်းတယ်။ ခင်ဗျားမှာတော့ ဘဏ်တိုက်မှာ ငွေစက္ကူချင်း

လဲလိုက်ရုံပဲ။ ဘာမျှမခက်ခဲဘူး။ ဒီလိုလုပ်ပေးလျှင် ခင်ဗျားပေးစရာ ရှိတဲ့ အကြွေးတွေကို ကျုပ်က စိုက်ထုတ်ပြီး ဆပ်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”
ခရီးသည်။ ။ (ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဘဲ) “ ‘ဝသုံးလုံး’ အသင်းဆိုတာ ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ”

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ဝသုံးလုံးအသင်းဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ”

ခရီးသည်။ (အံ့ဩစွာနှင့်) “ဘယ့်နှယ် ကျုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျ”

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ခင်ဗျားလည်း အသင်းသားတစ်ယောက်ပဲ။

ခင်ဗျားလို အသင်းသူ အသင်းသားပေါင်း တစ်ရာမကဘူး ရှိကြတယ်။ သို့သော် ခင်ဗျားကလည်း သူတို့ကို မသိဘူး။ သူတို့ကလည်း ခင်ဗျားကို မသိဘူး”

ခရီးသည်။ ။ “နို့ ခင်ဗျားကကော”

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ကျုပ်ကတော့ အားလုံးကိုသိတယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ သဘောတူပြီလား”

ခရီးသည်။ ။ (အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ) “သဘောတူပါပြီဗျာ”

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “ကိုင်း... ဒါဖြင့် ရော့”

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာသည် အတော်ပြည့်ဖောင်းအောင် ထည့်ထားသော စာအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လှမ်းပေးရာ ဝသုံးလုံးအသင်းသားသည် စာအိတ်ကြီးကိုယူ၍ အတွင်းအကျိအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒရိုင်ဘာက “ကိုင်း ဒါဖြင့် ဆင်းပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူလည်း မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူသည် ဒရိုင်ဘာ၏မျက်နှာကို မြင်လိုလှသည်နှင့် ရှေ့ပိုင်းသို့ လျှောက်လာ၍ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိသည့် ဟန်ဖြင့် မီးခြစ်မည်ပြုလေရာ...

ဒရိုင်ဘာ။ ။ “မလုပ်နဲ့လေ၊ ကျုပ်ကို မသိချင်ပါနဲ့။ ကျုပ်ကို သိတဲ့လူဟာ လူ့ပြည်မှာ တယ်ပြီးကြာကြာမနေရတတ်ဘူး။ ဒါတစ်ခု တော့ မှတ်ထားလိုက်၊ ကြားရဲ့လား။”

နောက်တစ်ခဏ၌ မော်တော်ကားလည်း ထွက်သွားလေရာ ထိုလူသည် ကားကို ငေးမျှော်ကာကြည့်ရင်း ဒူးများ ဆတ်ဆတ်တုန် လျက် ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ။ တုန်လည်း တုန်ထိုက်လှပေ၏။ အကြောင်း မူကား ဤလူလောက်မျှမကသည့် ထိတ်ထိတ်ကြိဆိုသော လူများပင်လျှင် ဝသုံးလုံးအသင်း၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ရောက်ကြရသည့်အခါ ဒူးတုန် ကြမြဲသာလျှင် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

* * *

အခန်း (၂) ဝသုံးလုံး၏အမိန့်ကို မနာခံသောလူ

မြေပိုင်ရှင် ဦးသာကြွယ်ဆိုသောသူသည် ဝသုံးလုံးအသင်း၏ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း ပေးလိုက်သည့်အတွက်ကြောင့် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာ ရခဲ့ဖူး၏။ ဝသုံးလုံးအသင်းသည် တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ပေးလိုက်သော လူများအပေါ်၌ သစ္စာစောင့်စည်းသည့် လက္ခဏာရှိ၏။ စပါးပွဲစားကြီး ဦးဘိုးလူဆိုသူမှာမူ ဝသုံးလုံးအသင်း၏ စာကို ရရှိသောအခါ “သင်းတို့ကို ဘာလုပ်ဖို့ ကြောက်နေရမှာလဲ” ဟု ကြုံးဝါး၍ မပေးဘဲ နေခဲ့ရာ ငါးရက်အတွင်း အိပ်ရာထဲတွင် အသက်ကုန်နေသည့် အဖြစ်ကို တွေ့ကြရ၏။

ကုန်သည်ကြီး ဦးသာညိုဆိုသောသူသည် ဝသုံးလုံး၏စာကို ရရှိသောအခါ ပုလိပ်ကို တိုင်တန်း၍ မပေးဘဲနေခဲ့၏။ ဦးသာညို၏ နေအိမ်ကို နေ့ရောညဉ့်ပါ ပုလိပ်များ ဝန်းရံစောင့်ရှောက်နေသည့် အတွင်း ဦးသာညို၏နဖူးကို ရေချိုးခန်းထဲတွင် ကျည်ဆန်ထိမှန်၍

ဆေးရုံတင်ခဲ့ရဖူး၏။ ကျည်ဆန်မှာ လေသေနတ်ကျည်ဆန်ဟု ဆရာဝန်က ထွက်ဆို၏။ တရားခံကိုကား မမိချေ။ ဦးသာညိုမူကား ၎င်းဒဏ်ရာနှင့်ပင် ပျက်စီးခြင်းသို့ တိုင်ရှာ၏။

မြင်းပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး လာလာဘိုင် ကိစ္စ၌မူ လာလာဘိုင်ကို ကားပေါ်၌ လိုက်၍သတ်သော ကျူလယာကို စုံထောက်ဦးသောင်းတန်၏ လုံ့လဝီရိယအစွမ်းကြောင့် လက်ရဖမ်းဆီးမိသော်လည်း တရားခံကုလားသာလျှင် ကြိုးဒဏ်ခံရ၍ ၎င်းအား စေခိုင်းဟန်တူသော ဝသုံးလုံးအသင်းကိုမူ အစအနကိုမျှပေါ်အောင် မလိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဝသုံးလုံးတောင်းဆိုသည့်အတိုင်း မပေးသော လူများမှာ အမြန်နှင့် အနှေးတစ်နေ့နေ့၌ သေခြင်းဆိုး သေကြရသည်သာ ဖြစ်လေရာ ရံဖန်ရံခါ လက်သည်ပေါ်ပေါက်၍ များသောအားဖြင့် တရားခံကို မမိနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ကြ၏။

သို့သော် လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးရမိသော အမှုများတွင်လည်း တရားခံများသည် ခိုင်းရာ လုပ်ကြရသူများသာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရ၍ စေခိုင်းသော တရားခံအစစ်ကိုမူကား ပေါ်ပေါက်အောင် ခြေရာခံရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ကြ၏။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သော တရားခံများသည် 'အခစား' ကျူးလွန်ကြသူများဖြစ်ကြလေရာ ၎င်းတို့အား ခိုင်းစေသောလူကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့မြင်ကြဖူးသည် မရှိသောကြောင့် ၎င်းတို့က ဖွင့်ဟထုတ်ဖော် သတင်းပေးလိုစေကာမူလည်း သတင်းပေးရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ကြ၏။

လာလာဘိုင်ကို သတ်သော ကျူလယာကုလားကိစ္စ၌ စုံထောက်ဦးသောင်းတန်ကြောင့် တရားခံကို ဖမ်းမိသော်လည်း တရားခံက ငွေရသောကြောင့် သတ်ရပါသည်ဟူ၍သာ ဖြောင့်ချက်ပေး၏။ မည်သူ့ထံမှ ငွေရ၍ မည်သူက အသတ်ခိုင်းသည်ဟူ၍ကား မပြောနိုင်ချေ။

လာလာဘိုင်၏ အမှုပြီးသည့်နောက် သတင်းစာများတွင် ဝသုံးလုံး အသင်းအကြောင်း မပါပြန်တော့ဘဲ ပြတ်စဲသွားပုံကိုထောက်သော် ငွေညစ်ခံရသော လူများသည် ပုလိပ်သို့ တိုင်ချက်မပေးဘဲ အသင်းသို့ ငွေကျိတ်၍ ပေးနေကြသည့် လက္ခဏာရှိ၏။

တစ်နေ့သော နံနက်၌ ပွဲစားကြီးဦးဘိုအောင်နှင့် သားမောင်ညွန့်ဦး တို့သည် စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ကော်ဖီသောက်ကြမည်ပြုစဉ် ဦးဘိုအောင် သည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော စာများအနက် လေးထောင့်စပ်စပ် ရှိသော စာတစ်အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာတွင် ဝသုံးလုံးအသင်းထံမှ ပေးပို့ လိုက်သော စာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ စာရွက်မှာ သုံးထောင့် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၍ တစ်ထောင့်တွင် ဝတစ်လုံးစီကို ရော်ဘာတံဆိပ်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ပါရှိလေရာ ဝသုံးလုံးတို့၏အကြား၌ကား အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေ၏။

“တစ်သောင်းဆိုသောငွေမှာ ပွဲစားကြီးကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖို့ ဘာမျှ မဖြစ်လောက်ပါ။ သုံးရက်အတွင်း သူရိယသတင်းစာတွင် မည်သည့်နေရာသို့ လာရမည်ဟူ၍ ကြော်ငြာတစ်ခု ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့က လူတစ်ယောက် စေလွှတ်၍ ယူစေပါမည်။ ငွေမှာ ငွေသား မဟုတ်စေရ။ ငွေစက္ကူ ၁၀ တန်ချည်းသာ ဖြစ်ပါစေ။ သို့သော် ယနေ့မှစ၍ သုံးရက်အထက် မကျော်လွန်စေနှင့်။ ဤစာကား နောက်ဆုံးရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။”

ဦးဘိုအောင်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် သား မောင်ညွန့်ဦးသို့ လှမ်းပေးလိုက်ရာ မောင်ညွန့်ဦးမှာ ဝသုံးလုံးထံမှ စာဖြစ်ကြောင်း

သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ဦးဘိုးအောင်ကမူ သားမျက်နှာပျက်သည်ကို မြင်သည်နှင့် အရေးမကြီးလှသော အမူ အရာဖြင့် ပြုံးရယ်ကာ ပြောလိုက်သေး၏။

အောင်။ ။ “ဒီကောင်တွေဆီက ရတာ ဒီစာပါ လေးစောင် ရှိပြီကွယ့်”

ညွန့်။ ။ “ဪ... ဒါကြောင့် စုံထောက် ဦးသောင်းတန်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ လာနေတာလား”

အောင်။ ။ “အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခြေစောင့်လက်စောင့် ဆိုတာမျိုးလို ခေါ်ထားတာပါကွယ်၊ တကယ့်တကယ်ဆိုတော့ ဒီ ဝသုံးလုံးကောင်တွေကို ငါက နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒါထက် ငါ့ကိစ္စကို အသာထားပြီး မင်းအကြောင်းကို နည်းနည်းလောက် ငါ ပြောချင်တယ်ကွယ်”

ညွန့်။ ။ “အဖေက ခင်စိန်ရီအကြောင်းကို ပြောချင်လို့ မှတ် တယ်”

ဦးဘိုးအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ညွန့်။ ။ “သူက ဦးထွန်းတင်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ စာရေး မကလေးပဲ အဖေရယ်”

အောင်။ ။ “ဒါကို ငါသိပါတယ်၊ ငါဆိုချင်တာက သူ့ အကြောင်းကို မင်း ဘာများသိသလဲ”

ညွန့်။ ။ (မျက်နှာနီမြန်းလျက်) “ကျွန်တော် ဘာသိဖို့လို သလဲအဖေ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရိုးရိုးတန်းတန်း ခင်မင်ကြတာကပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ချစ်စကားကြိုက်စကားရယ်လို့ တစ်ခွန်းမျှ မပြော ဖူးပါဘူး။ ပြောရင်လည်း ခုလောက်ရှိလျှင် မိတ်ပျက်သွားတာ ကြာ လှရော့မယ်”

ထိုခဏ၌ ၎င်းတို့နေအိမ်တွင် တည်းခိုလျက်ရှိသော ဧည့်သည် ကိုသောင်းတန်သည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေရာ မောင်ညွန့်ဦးက ကော်ဖီများ ဖျော်၍ပေးလေ၏။ လူပျိုလူရွယ်ကလေးတို့ မည်သည်မှာ စွန့်စားခန်းများ ပါရှိသော ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုရကတည်းက စုံထောက် ဆိုလျှင်ပင် ခင်မင်မြတ်နိုးတတ်သော သဘောမျိုးဖြစ်ပေါ်တတ်ပေရာ၊ ကိုသောင်းတန်မှာ သာမန်စုံထောက်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ထူးခြားလွန်ကဲသော အရည်အချင်းမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ညွန့်ဦးသည် ထိုလူကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း လွန်မင်းစွာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးလျက်ရှိတိ၏။ ကိုသောင်းတန်မှာ စူးရှနက်နဲသော မျက်လုံးများ ရှိလျက် ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာရှိကြောင်းကို မျက်နှာ၌ပင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိနေပေရကား၊ မောင်ညွန့်ဦးမှာ ထိုသူပြောသမျှသော စကားများကို ကြား၍မဝနိုင်အောင် ရှိနေပေတော့၏။

ကိုသောင်းတန်သည် အားလပ်နေသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်ပြီးနောက်၊ ၎င်းရှေ့၌ ခေါက်လျက်ချထားသော လက်သုတ်ပဝါကလေး တစ်ထည်ကို ကောက်ယူကာ သေချာစွာ ကြည့်ပြီးမှ...

တန်။ ။ “ဒီလက်သုတ်ပဝါကို နောက်ဆုံးကိုင်တဲ့လူဟာ နှလုံးမသာယာဖွယ် သတင်းမျိုး တစ်စုံတစ်ရာ ကြားထားရမယ်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ အလွန်နီးစပ်တဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုချင်တာပဲ”

အောင်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ အစေခံမိန်းကလေး ရွှေသင်ဟာ သူ့မိခင် ဝမ်းကျနေတယ်လို့ ဒီမနက်ပဲ စာရလို့ ပြန်ဖို့အခွင့်တိုင်ထားတယ်”

ထိုအခါ မောင်ညွန့်ဦးမှာ အံ့သြလှသော မျက်နှာထားနှင့်

ကိုသောင်းတန်အား ပါးစပ်ဟကာ ငေးကြည့်နေမိလေ၏။

ညွန့်။ ။ “နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ လက်သုတ်ပဝါကို ကြည့်ကာ မျှနဲ့ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျား သိနိုင်တယ်လား။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင် သလဲ ခင်ဗျာ”

တန်။ ။ “ကျုပ်က ဦးစံရှားတို့လို အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ် ပြီး ပြောမပြနိုင်ဘူးဗျ။ ကျုပ်နည်းက တစ်နည်းပဲ။ ကျုပ်နည်းက စိတ်ဓာတ်ရိုက်တဲ့ နည်းပဲ။ တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားလိုက်တဲ့နည်းပဲ။ တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားလိုက်တဲ့အခါမှာ စိတ်ထဲမှာ လာပြီး ထင်မြင်လာ တာပဲ။ သို့သော် ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ သိရ သိရ၊ အမှန်အတိုင်း သိရတာ လိုရင်း မဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

ညွန့်။ ။ “ဒါတော့ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဦးစံရှားရဲ့ နည်းလို ဒီပြင်လူများ လိုက်စားလို့ မရနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ”

တန်။ ။ “ဘာကြောင့် မရနိုင်ရမလဲ၊ စိတ်ကို လေ့ကျင့် ယူလျှင် ရနိုင်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘာသတင်းများ ထူးပါသေးသလဲ ဦးဘိုး အောင် ခင်ဗျား”

ထိုအခါ ဦးဘိုးအောင်သည် ထိုနေ့နံနက်တွင် ရရှိထားသော သတိပေးစာကို ကိုသောင်းတန်အား လှမ်းပေးလိုက်ရာ ကိုသောင်းတန် သည် စာကိုယူ၍ လက်ဝါးပေါ်တွင် ဆ ကာကြည့်ရှုပြီးနောက်...

တန်။ ။ “ဒီစာကို စာတိုက်မှ ထည့်တဲ့လူဟာ လှေနဲ့တက်နဲ့ ခရီးသွားဖူးရမယ်။ ထောင်တန်းလည်း ကျဖူးရမယ်။ မကြာမီအတွင်း က ငွေအမြောက်အမြား ဆုံးရှုံးဖူးရမယ်”

အောင်။ ။ “ရေးတဲ့လူက တစ်ယောက်၊ စာတိုက်မှာ ထည့်တဲ့ လူက တစ်ယောက်။ ဒီလိုလား”

တန်။ ။ “ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလိုပဲ ထင်တယ်”

အောင်။ ။ “ဒီစာကို အလေးဂရုပြုလောက်တယ်လို့ ထင်ပါ သလား”

တန်။ ။ “တတ်နိုင်သမျှ အလေးဂရုပြုဖို့ ကျွန်တော် အကြံ ပေးလိုပါတယ်။ ကျွန်တော့် သဘောအတိုင်း ပြောရလျှင် ကျွန်တော် မပါဘဲ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်ကိုတောင် မထွက်စေလိုပါဘူး။ ‘ဝသုံးလုံး’ အသင်းဟာ ကျွန်တော် သိရသလောက်မှာဖြင့် အချည်းနှီး ခြိမ်းခြောက် တယ်လို့မရှိဘူး။ ခြိမ်းခြောက်တဲ့အတိုင်း ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်တာကို ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်”

ထိုအခါ ဦးဘိုးအောင်သည် တွေဝေသော မျက်နှာထားနှင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိရာ သား မောင်ညွန့်ဦးလည်း စိုးရိမ်ကြီးသော အမူအရာနှင့် ဖခင်အား ငေးကြည့်နေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌...

ညွန့်။ ။ “ဒီလိုဆိုလျှင် အိန္ဒိယပြည်တို့၊ ယိုးဒယားပြည် (ထိုင်းနိုင်ငံ) တို့ကို ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း လှည့်လည်နေရလျှင် မကောင်း ပေဘူးလား ဖေဖေ”

အောင်။ ။ “ဟေ့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စမ်းပါစေကွယ်။ ဒီအကောင် မျိုးတွေကို လန့်ပြီးရှောင်လား တိမ်းလားတော့ ငါဘယ်တော့မှ မလုပ် ဘူးဟေ့”

* * *

အခန်း (၃) မောင်ညွန့်ဦးနှင့် ခင်စိန်ရီ

ထိုနေ့နံနက်၌ မောင်ညွန့်ဦးသည် နေအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၍ ဦးထွန်းတင်၏ ခြံနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ဝင်းထရံအနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် စကြိုလျှောက်နေစဉ် ဖခင် ဦးဘိုးအောင်အား လူဆိုးများက ငွေညှစ်တောင်းထားခြင်းအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားဆင်ခြင် မိသည်နှင့် လေးလံသောစိတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ မောင်ညွန့်ဦး၏ သဘောအရမှာ ဝသုံးလုံးအသင်းက တောင်းထားသော ငွေကို ပေးလို၏။ ဖခင် ဦးဘိုးအောင်မှာမူ ခဲယဉ်းစွာ ရှာကြံသိုမှီးလာခဲ့ရသော ငွေကို အလွယ်တကူနှင့် ထုတ်ပေးရန် နှမြောလှသည့်ပြင် ခေါင်းမာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း လူဆိုးများ ခြောက်လှန့်တိုင်း မကြောက်မလန့်ကြောင်း ပြလိုသောဆန္ဒလည်း ရှိတိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ညွန့်ဦးမှာ ဖခင်အား တိုက်တွန်း၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည့်အတွက် အခက်အခဲကြုံတွေ့လျက်ရှိ၏။

မောင်ညွန့်ဦးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်လျက် စကြို
လျှောက်နေစဉ် ဦးထွန်းတင်၏ ဝင်းဘက်မှ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့်
စာရေးမကလေး ခင်စိန်ရီသည် စာရင်းစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်နှင့်
ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ညွန့်။ ။ “သူများဖြင့် မျှော်လိုက်ရတာ ကြာလှပြီ ရီရီရယ်။
အခုမှပဲ...”

ရီ။ ။ “ကျွန်မနာမည် ခင်စိန်ရီတဲ့၊ ရီရီတွေ ဘာတွေနဲ့
မလုပ်ပါနဲ့လို့ ရှင့်ကိုပြောတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ။ မျှော်လိုက်ရတာ
ကြာလှပြီဆိုတော့ ကျွန်မကပဲ အချိန်းအချက် ပေးထားသလိုလို့။ ရှင့်
ဘာသာရှင် မျှော်တာ ကျွန်မက လာခဲ့မယ်လို့များ ပြောထားဖူးလို့လား။”

ညွန့်။ ။ “ပြောလိုက်မှဖြင့် ခွချည်းပဲ၊ ခင်စိန်ရီရယ် တစ်ခါ
တလေများ...”

ရီ။ ။ “တစ်ခါတလေလည်း ခွ၊ နှစ်ခါနှစ်လေလည်း ခွ၊
ဘယ်တော့မဆို ခွချည်းပဲသာ မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

ညွန့်။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး ရီရီရယ်”

ရီ။ ။ “ခင်စိန်ရီ”

ညွန့်။ ။ “ခင်စိန်ရီရယ် ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်
တောင် ထန်ရတာလဲဗျာ”

ရီ။ ။ “မထန်ရအောင် ရှင်က ဘာမို့လဲ။ သူတစ်ပါး
လက်အောက်မှာ စာရေး စာချိုလုပ်စားရတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ရှင်တို့
လို သူဌေးသားမျိုးနှင့်တွေ့လျှင် ထန်နိုင်၊ မာန်နိုင်မှ တော်ကာကျ
တယ်။ ဒါနဲ့တောင် ရှင်က ပြီတီတီလုပ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား။”

ညွန့်။ ။ “မပြီပဲပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်မင်တဲ့အတွက်...”

ရီ။ ။ “ရှင်က ခင်မင်ပေမဲ့ ကျွန်မက မခင်မင်ပါဘူး။”

ညွန့်။ ။ “ပြောင်တောင်လှချည်ကလား ခင်စိန်ရီရယ်”

ရီ။ ။ “ရှင်က ကျွန်မစိတ်ကို ယီးတီးယားတား အဓိပ္ပာယ်
ကောက်ပြီး အတွေးနဲ့ ဆွေးနေမှာစိုးလို့ ပြောင်ပြောင်ဖွင့်ပြောရခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုညွန့်ဦး၊ ရှင်ဟာ ယောက်ျားကလေး ဖြစ်သော်လည်း
မိန်းကလေးများလို အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေပြီး လောကကြီးအကြောင်းကို
ရှင် ဘာမှ နားမလည်ရှာဘူး။ ကျွန်မအကြံပေးလိုတာက ဘာလဲဆို
တော့ ကျွန်မကို ခင်မင်တဲ့စိတ်ကို နှိပ်ကွပ်ပြီး ရှင်နဲ့ဂုဏ်တူတန်းတူ
မိန်းကလေးမျိုးကိုသာ ရှာပြီး ခင်မင်ပါလေ ကိုညွန့်ဦး”

ထိုခဏ၌ ခင်စိန်ရီ၏ အလုပ်ရှင် ဦးထွန်းတင်သည် အိမ်ဝင်းထဲ
သို့ ဝင်အလာ၊ မိမိ၏ စာရေးခင်စိန်ရီနှင့် မောင်ညွန့်ဦးတို့ စကား
ပြောနေသော အခြင်းအရာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မကျေနပ်သော အမူ
အရာနှင့် မျက်စောင်းထိုးကာ ကြည့်နေသေး၏။

တင်။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်စိန်ရီ၊ အိမ်ထဲမှာ အလုပ်မလုပ်
ဘဲနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး စကားကောင်းနေရောလား”

ဟု ငေါ့တော့တော့ ပြောလိုက်၏။

ဦးထွန်းတင်မှာ နှာခေါင်းချွန်းချွန်း၊ မေးချွန်းချွန်းနှင့် သုံးထောင့်
ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော မျက်နှာမျိုး ရှိပေရာ၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည်
လူလိမ်လူကောက်များ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု
ထင်မြင်တတ်သော သဘောထားမျိုး ရှိသည်ဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမျှ အယုံ
အကြည်မရှိခဲ့ချေ။ ထိုသူသည် စပါးပွဲစားအလုပ်ဖြင့် ကြီးပွားလာခဲ့သူ
ဖြစ်၍ အထူးအလုပ်ရှုပ်သော ရာသီတွင် ခင်စိန်ရီအား စာရင်းအင်းများ
ရှင်းလင်းတွက်ချက်ရန်အတွက် ငှားရမ်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရီ။ ။ “စာရင်းတွေ တွက်ပြီးလို့ အပြင်ခဏလောက်
ထွက်နေတာပါဦးရဲ့”

တင်။ ။ “တွက်ချက်ပြီးလို့ နားချင်ရင်လည်း အိမ်ထဲမှာ နေရောပေါ့၊ ဘယ်မှာလဲ တွက်ပြီးတဲ့စာအုပ်တွေ”

ရီ။ ။ (စာရင်းစာအုပ်ကို ပေးအပ်ရင်း) “ဟောဒီမှာ ဦးရဲ့...”

ဦးထွန်းတင်သည် စာရင်းစာအုပ်ကို လှမ်းယူစဉ် ခင်စိန်ရီနှင့် မောင်ညွန့်ဦးတို့အား မကျေနပ်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကြည့်နေ သေး၏။ ထို့နောက်မှ...

တင်။ ။ “ကောင်းပြီလေ၊ အိမ်ထဲဝင်ချေတော့။ ကဲ မောင်ညွန့်ဦး မောင့်အဖေနဲ့ ကျုပ်စကားပြောစရာရှိတယ်။ မောင်လည်း လိုက်ခဲ့ဦး၊ လာ”

ခင်စိန်ရီသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၍ မောင်ညွန့်ဦးနှင့် ဦးထွန်းတင် တို့သည် ဦးဘိုးအောင်၏ အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းခရီး တွင်-

တင်။ ။ “မိန်းကလေးမှာ အင်မတန် အလုပ်များပါတယ် မောင်ရယ်။ သူ့အလုပ်ပျက်အောင် မောင်က လာလာပြီး စကားပြောနေ လို့ တော်မယ် မထင်ပါဘူး။ မောင့်အဖေကလည်း သိလျှင် ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

မောင်ညွန့်ဦးမှာမူ ခင်စိန်ရီအပေါ်၌ ဦးထွန်းတင်က အလုပ်ရှင် ပီပီ နိုင်လိုမင်းထက် ပြောလိုက်ခြင်းကို ဒေါပွလျက် ရှိသောကြောင့် ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်မည်ပြုပြီးမှ စိတ်ကို ချုပ်ထားလိုက် ၏။

တင်။ ။ “ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးဟာ အင်္ဂလိပ်စာကလေး တတ်လို့ ဘိုဆန်ပြီး ယောက်ျားကလေးများနဲ့ တပူးပူး တတွဲတွဲ နေချင် တာလောက်ရှိတယ်။ ဒီဟာကို မောင်က... အလို... ဒီဝင်းထရုံ ဘယ်သူ့

ဖောက်ထားသလဲ”

ညွန့်။ ။ “ကျွန်တော် ဖောက်ထားတယ်၊ ဟိုဘက်ကို ကွေ့ သွားရတာ ဝေးလွန်းလို့”

တင်။ ။ “ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဖောက်နိုင်သလဲ”

ညွန့်။ ။ “ဦးနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကာထားတဲ့ ဝင်းထရုံမို့လို့ ကျွန်တော်ဖောက်တာပေါ့”

တင်။ ။ “မဆိုင်ဘူးဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်တယ်ဆို လည်း ဟုတ်တာပေါ့ မောင်ရယ်။ ဒီဘက်ဝင်းက ကျုပ်ပိုင်တာကိုး”

ညွန့်။ ။ “ဦး မကျေနပ်လျှင် ဦးဘက်က ဝင်းထရုံထပ်ပြီး ကာထားပါတော့လား။ အလို ဘယ့်နှာကြီးပါလိမ့်...”

မောင်ညွန့်ဦးမှာ တုန်လှုပ်သောအမူအရာနှင့် ရုတ်တရက် တန့်ရပ် လျက်ရှိလေ၏။ တုန်လှုပ်ခြင်းအကြောင်းကား ဖခင် ဦးဘိုးအောင်၏ ခြံထောင့်ရှိ သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင်တွင် ဆေးနီဖြင့် ‘ဝသုံးလုံး’ တံဆိပ်ကြီး ရေးခြယ်ထားသည်ကို တွေ့ရပေရာ ၎င်းမှာ ဝသုံးလုံးအသင်းကြီး၏ သတိပေးချက် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

* * *

အခန်း (၄)

ဦးကျောက်ခဲ ရောက်လာခြင်း

မောင်ညွန့်ဦးသည် သရက်ပင်၌ ရေးခြယ်ထားသော ဝသုံးလုံး အထိမ်းအမှတ်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုမိ၏။ ၎င်းအမှတ်အသားမှာ ယခင်က မိမိလာစဉ်က မတွေ့ခဲ့ရသည့်အပြင် ဆေးမှာလည်း စိုစိုစက်စက်ပင် ရှိနေသေးသောကြောင့် မိမိနှင့် ခင်စိန်ရီတို့ စကားပြောနေသည့်အခိုက်အတန့်အတွင်း ရေးခြယ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ မည်သူ ရေးခြယ်ထားသည်ဖြစ်စေ ဝသုံးလုံးအသင်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ ပဓာန မထားဘဲ စွန့်စွန့်စားစား အလုပ်လုပ်တတ်သည်ဟူ၍ လည်း မောင်ညွန့်ဦး စဉ်းစားမိ၏။

မောင်ညွန့်ဦးသည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို မျှော်ကြည့်နေစဉ် သားရေအိတ်တစ်လုံးကို လက်ဆွဲလျက် ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်နှင့် မောင်ညွန့်ဦးက စုံစမ်းမေးမြန်းသေး၏။

ထိုလူက မိမိအမည်မှာ ဦးကျောက်ခဲဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘိုးအောင်နှင့် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ရပ်ဝေးမှ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ မောင်ညွန့်ဦးနှင့် ဦးထွန်းတင်တို့သည် ထိုလူကို ဦးဘိုးအောင်ထံသို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။ ဦးထွန်းတင်ကမူ ထိုလူနှင့် ဦးဘိုးအောင်တို့ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသောအလုပ်တွင် မိမိလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်ဟု ပြော၍ ဦးကျောက်ခဲကို မိမိကလည်း မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြောင်းနှင့် ထောက်ခံပြောဆိုသေး၏။

လူသုံးယောက်တို့လည်း ဦးဘိုးအောင်၏ နေအိမ်သို့ လျှောက်လာကြ၍ ဝင်းပေါက်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ ဦးကျောက်ခဲသည် အပြင်းအထန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားဟန် လက္ခဏာနှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းတွန့်ဆုတ်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးကျောက်ခဲအား ဦးဘိုးအောင်၏ အခန်းသို့ ခေါ်သွား၍ ၎င်းလာရောက်သည့် မြေအရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အလုပ်လုပ်ရန် စီမံကြသော်လည်း ဦးကျောက်ခဲမှာ တုန်လှုပ်ခြင်း မပြေပျောက်တော့ဘဲ မျက်နှာ၌ သွေးလည်းမရှိ၊ လက်များလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိနေလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ဦးဘိုးအောင်က ယခုအလုပ်လုပ်၍ မရလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် လာရောက်ရန် အကြံပေးပြီးနောက် ဦးကျောက်ခဲကို ပြန်လွှတ်လိုက်ရာ ဦးကျောက်ခဲသည် မိမိ၏သားရေအိတ်ကို လက်ဆွဲလျက် နေအိမ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။ ဦးထွန်းတင်မှာ မိမိ၏အချိန်ကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်သည်ဟု ဦးကျောက်ခဲအပေါ်၌ မကျေမချမ်းနှင့် ရေရွတ်လျက် ၎င်း၏နေအိမ်ဘက်သို့ ကူးသွားလေ၏။

*

ထိုအတောအတွင်း၌ မောင်ညွန့်ဦးသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကြိမ်ကုလား ထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော စုံထောက် ကိုသောင်းတန် ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေရာ၊ ကိုသောင်းတန်သည် မောင်ညွန့်ဦး၏ မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့်...

တန်။ ။ “ခုနင်က ဝင်လာတဲ့လူဟာ ဘာကိုမြင်လို့ ဒီ လောက်လန့်သွားရတာလဲလို့ စိတ်ကူးရင်း လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ညွန့်။ ။ “ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ၊ ဟိုလူ လန့်လိုက်ပုံတော့ အသားကို ဆတ်ဆတ် တုန်နေတော့တာပဲ။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့် ခင်ဗျာ”

တန်။ ။ “အနီးကလူ မဆိုထားနဲ့တော့၊ အဝေးကြီးက လှမ်း ကြည့်နေတဲ့ကျုပ်တောင် သူလန့်ပုံကို သတိပြုလိုက်မိသေးတယ်။ တစ်ခုခု မြင်လိုက်လို့ လန့်တာ ဧကန်ပဲ။ ဒီလူက ဘာကိစ္စလာတာ တဲ့လဲ”

ညွန့်။ ။ “ဖေဖေတို့၊ ဦးထွန်းတင်တို့နဲ့ မြေအရောင်းအဝယ် ကိစ္စရှိလို့ ဆိုထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒါထက် ခြံထောင့်မှာ ဝသုံးလုံး အမှတ် တံဆိပ်တွေ့ခဲ့ရပြန်ပြီခင်ဗျာ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးပဲ။ ခုမနက် ရေးခဲ့တာနဲ့တူတယ်။ ဘယ်လိုများ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပါသလဲ ဦးသောင်း တန်”

တန်။ ။ “ကျုပ်ကို မေးလျှင်တော့ မြန်မြန်ပေးလိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းချင်တာပဲ၊ ကိုယ်မကျေနပ်လျှင် နောက်မှပြန်ရအောင် တဖြည်းဖြည်း စီမံတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့တောင်းတာပေးပြီး အရှင်လတ် လတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့နည်းဟာက လူသေပြီးမှ ပေါ်အောင် လိုက်တဲ့ နည်းထက် မကောင်းပေဘူးလားဗျာ”

ညွန့်။ ။ “ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ သဘောရလို့ ဖေဖေကို တိုက်တွန်းတာပဲ။ ဖေဖေက တယ်ပြီး ခေါင်းမာတယ်ခင်ဗျာ၊ ခက်တာပဲ”

၎င်းနောက် မောင်ညွန့်ဦးသည် ကိုသောင်းတန်ကို ဥယျာဉ်ထဲ တွင်ထားခဲ့၍ ဖခင်ဦးဘိုးအောင်အား ထပ်မံတိုက်တွန်းဦးမည်အကြံနှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ဦးကျောက်ခဲမှာမူ အလွန်ထူးဆန်းသော အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုလုပ် ခဲ့၏။ သားရေအိတ်ကို လက်ဆွဲကာ ဦးဘိုးအောင်၏ နေအိမ်မှ ထွက်လာ ခဲ့ပြီးနောက် ဦးကျောက်ခဲသည် ပြည်မြို့ဘက်သို့သွားသော ဘတ်စ်ကား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍လိုက်ပါသွားပြီးမှ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဘတ်စ်ကား မှ ဆင်းပြီးလျှင် တောထဲတွင် မြှုပ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို တူးဖော်လေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးကျောက်ခဲသည် သေနတ်ကို မိမိ၏ အဝတ်များအတွင်း လျှို့ဝှက်စွာ သွတ်သွင်း၍ ရန်ကုန်ဘက်သို့ သွား သော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်လာပြီးလျှင် ဦးဘိုးအောင်၏ နေအိမ် နှင့် မနီးမဝေးတွင် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြန်လေ၏။ ၎င်းနေ့ မိုးချုပ်ချိန် နီးလတ်သော် ဦးကျောက်ခဲသည် ဦးဘိုးအောင်၏ ဝင်းခြံထောင့်အနီးတွင် သေနတ်တင်ကိုင်ကိုင်နှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ချောင်းမြောင်းစောင့်ဆိုင်းနေ လေ၏။

* * *

အခန်း (၅) ဦးဘိုးအောင် ဇာတ်သိမ်းခြင်း

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဦးဘိုးအောင် သားအဖနှင့် ကိုသောင်းတန် တို့သည် နေအိမ်ရှေ့တွင်ရပ်လျက် ဦးဘိုးအောင်သည် ဦးကျောက်ခဲ ပေါ်လာနိုးနိုးနှင့် မျှော်လင့်ကာ၊ ယမန်နေ့က အဖြစ်အပျက်အကြောင်း ကို ညည်းတွား ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ အတန်ကြာလတ်သော် ဦးဘိုးအောင်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား၍ လမ်းလျှောက်တုတ်တစ် ချောင်း ယူခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားမည်ပြုလေရာ၊ ကိုသောင်းတန် နှင့် မောင်ညွန့်ဦးတို့က တားဆီးထားကြလေ၏။

တန်။ ။ “တောင်းပန်ပါရစေဦး ခင်ဗျာ၊ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်းမှာ အထူးသတိဝီရိယနဲ့ သွားလာဖို့ ကျွန်တော် သတိပေးပါရစေ”

ညွန့်။ ။ “ဟုတ်သားပဲ... ဖေဖေရယ်၊ အိမ်ပြင်ကို ထွက်လို့ မတော်သေးပါဘူး၊ သည်းခံလိုက်ပါဦး ဖေဖေ’

အောင်။ ။ “အေးလကွယ်... မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် ပြော

ကြရင် ဝင်းပြင်ရောက်အောင် ငါ မထွက်ပါဘူး။ ဝင်းထဲတွင် ငါ လမ်းလျှောက်စမ်းပါရစေဦး”

၎င်းနောက် ဦးဘိုးအောင်သည် လမ်းလျှောက်တုတ်ကို ဝင့်လျက် ခြံနောက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေရာ သားနှင့်စုံထောက်တို့လည်း ရပ်ကြည့်နေရစ်ကြလေ၏။

ညွန့်။ ။ “ဖေဖေအတွက် တကယ်စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

တန်။ ။ “တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အဟုတ် စိုးရိမ်ရ တယ်ဗျ”

ညွန့်။ ။ “ဖေဖေကတော့ လုံးလုံး အရေးလုပ်ပုံ မရဘူး”

တန်။ ။ “ခင်ဗျားဖေဖေက ဝသုံးလုံးအကြောင်းကို ကျုပ် လောက် ကောင်းကောင်း မသိရှာဘူးဗျ။ ဒါထက် အင်စပက်တော် ဦးလူတော်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဦးလူတော်ကလည်း စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

ညွန့်။ ။ “ဦးလူတော်နဲ့ ခင်ဗျား သိသလား၊ အစိုးရဘက် စုံထောက်တွေက ခင်ဗျားတို့လို အပြင်စုံထောက်တွေကို အသိအမှတ် မပြုဘူးဆို”

တန်။ ။ “ပြုတဲ့လူလည်း ပြု၊ မပြုတဲ့လူလည်း မပြုဘူးပေါ့ လေဗျာ။ သို့ပေမဲ့ ဦးလူတော်တစ်ယောက်ကတော့ တော်ပါတယ်၊ လူက နှေးကွေးတော့ နှေးကွေးတယ်၊ နို့ပေမဲ့ တယ်ပြီး စေ့စပ်တဲ့လူဗျ။ ဒါနဲ့တောင် နောက်ဆုံး ဝသုံးလုံးအသင်း အမှုတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထက်လူကြီးများက သူ့ကို တော်တော်ကြိမ်းလိုက်သတဲ့။ ဒီအသင်း ကို အမြစ်ပါလှန်ပြီး ပေါ်အောင်လုပ်နိုင်လျှင် လုပ်၊ မလုပ်နိုင်လျှင် သူ့ကို ရာထူးဖြုတ်ပစ်မယ်ဆိုပါကလား”

ညွန့်။ ။ “အစိုးရစုံထောက်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ တယ်ပြီး ကျပ်ပါကလား၊ ဆယ်မှုပေါ်အောင် လိုက်ထားပေမဲ့ တစ်မှု နေရာမကျလျှင် ဆော်ချင်တာလောက် ရှိတာကိုး”

တန်။ ။ “အစိုးရဘက်တွင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ အပြင် စုံထောက်များမှာလည်း နေရာမကျလျှင် အမှုသည်က ဆော်တာပါပဲ ဗျ။ သူတို့မှာတော့ တစ်ဆရာတည်း အလုပ်လုပ်ရလို့ တစ်ကြောင်း မထောက်တစ်ကြောင်းထောက်ဆိုတာလို သက်သာရာ ရလိမ့်ဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ကမှ သာပြီး ခက်သေးတယ်။ ဟိုအမှုမှာ နေရာကျတဲ့အတွက် ဒီအမှုက အမှုသည်က ကျုပ်တို့ကို ညှာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟော... ဘာသံလဲ... နားထောင်စမ်းဗျို့။”

ထိုခဏ၌ အိမ်နောက်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ကြ လေရာ မောင်ညွန့်ဦးက “အကျိုးနည်းကုန်ပြီ ထင်တယ်ဗျို့...” ဟု ပြောကာ အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြေးသည်နှင့် ကိုသောင်းတန်လည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

ခြံထောင့်သို့ ရောက်ကြသောအခါ မောင်ညွန့်ဦးသည် မြေကြီး ပေါ်တွင် မှောက်လျက်လဲနေသော ဦးဘိုးအောင်ကို ပွေ့ယူကြည့်ရှု လေရာ ဦးဘိုးအောင်မှာ ရင်ဘတ်တွင် သေနတ်မှန်သောဒဏ်ရာနှင့် အသက်ကုန်လျက် ရှိနှင့်လေပြီ။

၎င်းခြံနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော ဦးထွန်းတင်၏ ခြံအတွင်း၌ ကား စာရေးမကလေး ခင်စိန်ရီသည် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက် ကို ငှက်ပျောရုံကြီးတစ်ရုံအတွင်း၌ ဝှက်ထားခဲ့ပြီးလျှင် တောင်မြောက် လေးပါးတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ သုတ်ခြေတင်၍ ဝင်ပြေးလေ၏။

* * *

အခန်း (၆) ခင်စိန်ရီသည် သူခိုးလော

စုံထောက်မင်းကြီး၏ရုံးခန်းအတွင်း၌ မင်းကြီးသည် သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်ပြလျက်ရှိရာ အင်စပက်တော် ဦးလူတော်သည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် စားပွဲအနီးမှ ရပ်လျက် နားထောင်နေလေ၏။ သတင်းစာတွင် ရေးသားပါရှိသည်ကား...

“ဝသုံးလုံးအသင်း၏ လက်ချက်ကြောင့် တစ်လအတွင်း လူကြီးလူကောင်းများ အသက်ဆုံးရှုံးကြခြင်းမှာ ယခုအကြိမ်သည် ဒုတိယအကြိမ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗြိတိသျှအစိုးရ လက်ထက်၌ ရန်ကုန်မြို့ကဲ့သို့ အရာရှိကြီး ပေါင်းစုံသော မြို့ကြီးတစ်မြို့အတွင်း ဤလူဆိုး အသင်းကြီးမျိုးသောင်းကျန်းနေနိုင်ခြင်းမှာ ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိသလောက် ဖြစ်နေကြောင်း၊ ဤအသင်းကြီးကို စုံထောက်အင်စပက်တော် ဦးလူတော်ကိုယ်တိုင် ခြေရာခံလျက်ရှိသည်

ဟု ကြားသိရသော်လည်း အမှုဟောင်းများ မပေါ်ပေါက် သည့်ပြင် အမှုသစ်များသာလျှင် ထပ်မံဖြစ်ပွားလျက်ရှိ ကြောင်း၊ ဤနည်းအတိုင်းသာ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေမည် ဆိုပါလျှင် အခွန်တော် ထမ်းဆောင်ကြရသော မြို့သူမြို့ သားများ ကျေနပ်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိသောကြောင့် ပုလိပ်ဌာန ဘက်၌ အမြစ်ပါလှန်၍ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်အောင် ဆိုင်ရာတို့က အရေးယူစီမံလိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့် ယုံကြည်ဖွယ် ရှိပေ ကြောင်း”

မင်းကြီး။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်မင်း” ဟု မေးရာ ဦးလူတော် လည်း မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတတ်သည်နှင့် ဦးခေါင်းငုံ့လျက် ရပ်နေ လေ၏။

မင်းကြီး။ ။ “ဦးဘိုးအောင်ကို ငွေညှစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်ုပ် တို့သိလျက်နဲ့ ယခုအသတ်ခံရပြီ။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ပုလိပ်ဘက်နဲ့ စုံထောက်ဘက်ကို ပြည်သူပြည်သားက ဘာအားကိုးစရာ ရှိတော့သလဲ။ သတင်းစာက အကြံပေးတဲ့အတိုင်း လူတွေအားလုံး လဲပစ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

တော်။ ။ “ကျွန်တော်မျိုး ကြိုးစားပါရစေဦး”

မင်းကြီး။ ။ “ကြိုးစားမယ်၊ ကြိုးစားမယ်၊ ဘာကြိုးစားမယ် လဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အမှုတစ်ခုမှာ မောင်သောင်းတန် နာမည်ရတယ်။ မောင်မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီအမှုမှာ မောင်သောင်းတန် ဘာပြော သလဲ”

တော်။ ။ “အသားမည်းမည်း သွားနာနေတဲ့ တရားခံက သတ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

မင်းကြီး။ ။ “ဒီဟာ ဘယ်နှယ်သိသလဲ”

တော်။ ။ “အလောင်းအနီးမှာ ယမ်းတောင့် အလွတ်တစ်ခု တွေ့လို့ ယမ်းတောင့်ကိုကြည့်ပြီး သူပြောပါတယ်။ ယုတ္တိ ဘာမှမရှိပါ”

မင်းကြီး။ ။ “ယုတ္တိ မရှိဘူး၊ မရှိဘူး မောင်မင်း ပြောတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ သူက နေရာကျပြီး မောင်မင်း နောက်က နေရစ် တယ်”

တော်။ ။ “မှန်လှပါ၊ ယမ်းတောင့်ကို ကြည့်ပြီး တရား ခံဟာ ဘယ်လိုလူပဲလို့ ပြောနိုင်တာကို အရှင်ဘုရား ယုံကြည်ပါ သလား”

မင်းကြီး။ ။ “ကျွန်ုပ် ယုံတာ မယုံတာ အရေးမကြီးဘူး။ တရားခံပေါ်အောင် စုံထောက်နိုင်လျှင် ကျွန်ုပ် ကျေနပ်တယ်”

တော်။ ။ “ဦးဘိုးအောင် အသတ်ခံရစဉ်က အနားမှာ ကိုသောင်းတန် ကိုယ်တိုင်ရှိပါတယ်။ သူလည်း တရားခံကို မိအောင် မဖမ်းနိုင်ပါဘူး”

မင်းကြီး။ ။ “မောင်မင်းလည်း မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ မောင်မင်းကို အထူးအခွင့်အရေးများ ပေးပါဆိုလို့ မောင်မင်းတောင်းသမျှ ကျွန်ုပ် စီမံပေးခဲ့တယ်။ ယခုအထိ အချည်းနှီး ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

တော်။ ။ “အချည်းနှီး မဟုတ်ရပါ၊ ဝသုံးလုံး အသင်း သားများကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ မိအောင် ကျွန်တော်မျိုး တတ်နိုင်ပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်မျိုးကို အချိန်ပေးတော်မူပါ။ ယခုဖမ်းလိုက်လျှင် အသင်းသားတချို့ကို ကျွန်တော်မျိုး မိနိုင်ပါ တယ်။ သို့သော် ငယ်သားတွေကို မလိုချင်၊ ဆရာကြီးလုပ်တဲ့လူကို ကျွန်တော်မျိုး လိုချင်တဲ့အတွက် ဒီလောက်သွယ်ဝိုက်ပြီး ချောင်းနေရ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးလုပ်တဲ့လူကို ဖမ်းဆီးရေးအတွက် ယခု

လောက်မက အခွင့်အရေးများ ကျွန်တော်မျိုးကို ပေးထားဖို့ တောင်းခံ လိုပါတယ်။

မင်းကြီး။ ။ “ဘယ်လို အခွင့်အရေးမျိုး မောင်မင်း လိုချင် သေးလို့လဲ”

ထိုအခါ ဦးလူတော်သည် မင်းကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ မိမိ လိုအပ်သော အခွင့်အရေးများကို ရှင်းလင်း ပြောပြလေရာ၊ စုံထောက် မင်းကြီးမှာ ဦးလူတော် ထွက်သွားပြီးသည့်နောက်၌ပင် စဉ်းစားလျက် ကျန်နေရစ်လေ၏။

မင်းကြီးရုံးမှ ဆင်းလာပြီးနောက် အင်စပက်တော် ဦးလူတော် သည် ဘရွတ်ကင်းလမ်း (ဘိုကလေးဈေးလမ်း) ရှိ စုံထောက် ကိုသောင်း တန်၏ အလုပ်တိုက်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေရာ ကိုသောင်းတန်နှင့် အဆင် သင့်ပင် တွေ့ဆုံကြလေ၏။ ဦးလူတော်နှင့် စုံထောက် ကိုသောင်းတန် တို့သည် စားပွဲ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် ရှိကြစဉ်၊ ၎င်းတို့နှစ် ယောက်၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ လွန်စွာခြားနားခြင်း ရှိပေတော့၏။

ကိုသောင်းတန်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်ခပ်မားမားနှင့် ဖျတ် လတ်သော ကိုယ်ဟန်အမူအရာ ရှိပေရာ၊ ဦးလူတော်မှာမူ ပုပုဝဝ ကွတတနှင့် မျက်နှာခပ်ပြီပြီ၊ မျက်လုံးခပ်မှေးမှေး ရှိနေသောကြောင့် စုံထောက်ဂိုက်မျိုး လုံးလုံးပင် မရှိချေ။ လူပုံပန်းကို မြင်လိုက်ရရုံမျှနှင့် ပင် လူ ၁၀၀ လျှင် ၉၉ ယောက်သော သူတို့သည် ကိုသောင်းတန်ကို သာ မိမိတို့အမှုအတွက် ငှားရမ်းမည်ဖြစ်ရာ ဦးလူတော်ကိုမူကား ဖောက်ကားရောင်းဝယ်သော ကုန်သည်ပွဲစားတစ်ယောက်ဟူ၍သာ မှတ်ယူကြမည်ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ဦးလူတော်အား စုံထောက် အင်စပက်တော်ဖြစ်သည်ဟု ပြောခဲ့လျှင် ကြားရသော လူတို့ မှာ သရော်ပြက်ချော်ပြောဆိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ပြုံးရယ်ကြမည်

သာ ဖြစ်ပေ၏။

တန်။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ၊ စုံထောက်မင်းကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီလား ဗျ”

တော်။ ။ “တွေ့ခဲ့ပြီကောလေ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ကောင်း ကောင်းကြီး ကြိမ်းလွတ်လိုက်တာပဲ။ ဒါထက် ခင်ဗျားကော ဘာများ နောက်ထပ် တွေ့ထားသေးသလဲ”

တန်။ ။ “သွားတာနဲ့ တရားခံကို ခြေရာခံမိပြီကောဗျာ၊ နာမည်က ဘိုးအံ့တဲ့။ ဦးဘိုးအောင်ရဲ့ အိမ်နားမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ် နေတာကို မြင်တဲ့လူများက မြင်ကြရတယ်။ မနေ့က မူးယစ်မှုနဲ့ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်တော့ သူ့ခါးထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် တွေ့ရတယ်။ ဦးဘိုးအောင်ကို ပစ်တဲ့ သေနတ်နဲ့ပဲ တူတယ်”

ထိုအခါ ဦးလူတော်မှာ အလွန်အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် ကိုသောင်းတန်အား ငေးကြည့်နေလေ၏။

တော်။ ။ “ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဒါတွေကို သိနိုင်သလဲ”

တန်။ ။ (ပြုံးရယ်လျက်) “ခင်ဗျားက ကျုပ် စုံထောက်ပုံ နည်းလမ်းကို အယုံအကြည် မရှိဘူးပေါ့လေ။ ကျုပ်မှာတော့ ယမ်း တောင့်အလွတ်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ကတည်းက ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကျုပ် ယခုမြင်နေရသလို တရားခံရဲ့မျက်နှာကို စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင် လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ခြေရာကောက် ခိုင်းလိုက်တော့ ယခု ကျုပ်ပြောပြတဲ့ အချက်တွေကို သိရှိရတယ်”

တော်။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက တရားခံကို တွေ့ထားပြီပေါ့ လေ၊ ဒီလိုဆိုလျှင် ဒီစာဟာ သူရေးတဲ့စာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဦးလူတော်သည် အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ငယ်ကို ထုတ်၍ စာအုပ် ကြားတွင် ညှပ်ထားသော စက္ကူစုတ်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြလေရာ

၎င်းအပေါ်တွင် အောက်ပါအက္ခရာများ ရေးသားပါရှိလေ၏။

ကျုပ်အထဲ မရှုပ်

ခင်ဗျားအထဲ မရှုပ်

ညနေ၊ ၄ နာရီအချိန်

ကိုသောင်းတန်သည် စက္ကူစုတ်ကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာ
ကြည့်ရှုပြီးနောက်...

တန်။ ။ “ဒီဟာကို ခင်ဗျား ဘယ်နေရာမှာ တွေ့သလဲ”

တော်။ ။ “ဦးဘိုးအောင်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဝင်ရှာလို့ ကျုပ် တွေ့ခဲ့
တယ်”

တန်။ ။ (စက္ကူကို လက်ဖြင့် ဆ ကြည့်ပြီးနောက်) “မီးရှို့
ထားတဲ့စက္ကူဖြစ်လေတော့ အငွေ့အသက်တွေ မီးထဲပါသွားကုန်လို့
စိတ်ဓာတ်ရိုက်လို့တောင် မရနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဘာမှ မထင်မြင်
နိုင်တော့ဘူးဗျို့။”

ထို့နောက် ဦးလူတော်လည်း စက္ကူစုတ်ကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်
လေ၏။

တော်။ ။ “ဒီပြင်တစ်ချက် ကျုပ်တွေ့ထားတာ ရှိသေးတယ်။
နောက်ပိတ် ဖိနပ်ဦးချွန်းစီးပြီး ဆေးပြင်းလိပ်သောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်
ယောက် ခြံထောင့်မှာ ထိုင်ပြီးစောင့်နေဟန်တူတယ်။ ခြေရာရော၊
ဆေးပြင်းလိပ်ပြာရော ကျုပ်တွေ့လာခဲ့တယ်”

တန်။ ။ “ခင်ဗျားက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူသလဲ”

တော်။ ။ “ကျုပ်အထင်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က
ဦးဘိုးအောင်ကို သတိပေးချင်လို့ စာရေးယူလာခဲ့ပြီး မိုးချုပ်အချိန်မှာ
ခြံထောင့်ကို လာတယ်။ ဦးဘိုးအောင်က စာကို ရလေတော့ ဖတ်ကြည့်
ပြီး မီးရှို့ပစ်တာ။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

တန်။ ။ “မရိုင်းလှပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက်...”

ထိုခဏ၌ ဦးဘိုးအောင်၏သား မောင်ညွန့်ဦးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ မောင်ညွန့်ဦးက သတင်းထူးများ ရှိပါသေးသလောဟု မေးသောအခါ ကိုသောင်းတန်သည် ဘိုးအံ့အမည်ရှိ တရားခံကို ဖမ်းမိထားသည့်အကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ၎င်းနောက်...

တန်။ ။ “တရားခံကို မိပေမဲ့ တယ်ပြီး မမျှော်လင့်နဲ့ဦးနော်။ အကယ်၍ သူ သတ်စေကာမူ ကျုပ်အထင်တော့ ဆရာကြီး မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ခိုင်းလို့ လုပ်တဲ့လူနဲ့ပဲ တူတယ်။ ကျုပ်တို့လိုချင်တာက ငွေရလို့ သတ်ပေးတဲ့ ကြေးတမ်းစားလူဆိုးကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီး လုပ်ပြီး စီမံနေတဲ့ ဝသုံးလုံးအသင်း ဗိုလ်ကြီးဆီကိုရောက်အောင် လိုက်ချင်ကြတာကိုး”

ညွန့်။ ။ “ဟုတ်ပါရဲ့ခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်လုပ်ပြီး စီမံနေတဲ့လူကို မိမှ မြို့ရွာလည်း အေးချမ်းမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကျေနပ်နိုင်မယ်။ အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပါဦး ခင်ဗျာ၊ ငွေရေးကြေးရေးအတွက်တော့ ကျွန်တော်က လုံးဝ တာဝန်ခံပါတယ်”

တန်။ ။ “စိတ်သာချပါ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စုံထောက်လိုက်ရလျှင် ခင်ဗျားလူ တစ်နေ့တော့ ဧကန်ပေါ်ပေါက်ရမှာပါပဲ”

၎င်းနောက် လူသုံးယောက်တို့သည် ကိုသောင်းတန်၏ အလုပ်ရုံးခန်းမှ ဆင်းလာခဲ့ကြ၍ ဒါလဟိုဇီလမ်း (မဟာဗန္ဓုလလမ်း) ဘက်သို့ လျှောက်လာကြရာ စပတ်လမ်း (ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း) ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အပေါင်ဆိုင်ထဲမှ ရုတ်တရက်ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ကြရလေ၏။ ထိုအခါ ဦးလူတော်က...

တော်။ ။ “အလို ဒီနေရာမှာ လာပြီး တွေ့နေရပြန်ပါပြီကော။

ဒီမိန်းမကို ကျုပ် မျက်ခြည်ပြတ်နေတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိသွားပြီ”
ညွန့်။ ။ (အံ့သြသောအမူအရာနှင့်) “ဘယ်မိန်းမကို ပြော
တာလဲခင်ဗျာ”

တော်။ ။ “အပေါင်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ ခင်စိန်ရီကို
ပြောတာပေါ့။ ဒီမိန်းကလေးဟာ လူပုံကလေးက သနားရပ်ပနဲ့၊ လူဆိုး
တွေနဲ့ပေါင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

ထိုအခါ ခင်စိန်ရီအား ကျိတ်ပိုး ပိုးလျက်ရှိသော မောင်ညွန့်ဦး
မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက် ဦးလူတော်အား ငေးကြည့်နေလေ၏။

* * *

အခန်း (၇) ခိုးရာပါပစ္စည်း တွေ့ရှိခြင်း

လူသုံးယောက်တို့သည် ခင်စိန်ရီအား ငေးကြည့်နေကြစဉ် ခင်စိန်ရီ သည် အနီးအပါး၌ လန်ချားများ ရှိသော်လည်း မစီးဘဲ မြင်းရထား တစ်စီးကို လှမ်းခေါ်ပြီးလျှင် အနောက်အရပ်သို့ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးလူတော်သည် အပေါင်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေရာ ကိုသောင်းတန်နှင့် မောင်ညွန့်ဦးတို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြ လေ၏။

အပေါင်ဆိုင်တွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဦးလူတော်သည် တရုတ်ကိုခေါ်၍ ယခင်က ထွက်သွားသော မိန်းကလေး ပေါင်နှံထား ခဲ့သည့် ပစ္စည်းစာရင်းကို တောင်းယူကြည့်ရှုရာ...

ရွှေဆင်းတုတော်ကလေး တစ်ဆူကို ငွေ ၃၀ နှင့် ပေါင်နှံထားခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

တရုတ်။ ။ “ကျွန်တော်က ငွေ ၁၀၀ ကျပ် လိုချင်လျှင်

ရနိုင်တယ်ပြောတယ်။ သူက ငွေသုံးဆယ် တော်ပြီဆိုပြီး ယူသွား
တယ်”

တော်။ ။ “နေရပ်ကော ဘယ်လို ပေးထားသလဲ”

တရုတ်။ ။ “ပြည်လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် ၄၀၉ တဲ့”

တန်။ ။ “အလို... အလို၊ ဒါဖြင့် ဦးထွန်းတင်ရဲ့ အိမ်
နံပါတ်ပါတကား၊ ဟုတ်ကဲ့လား ကိုညွန့်ဦး”

မောင်ညွန့်ဦးလည်း ဝန်မခံချင် ခံချင်နှင့် ဝန်ခံလိုက်ရလေ၏။
စင်စစ်သော်ကား မောင်ညွန့်ဦးမှာ ဦးထွန်းတင်၌ ရွှေဆင်းတုတော်
တစ်ဆူ ပူဇော်ထားရှိကြောင်း သိရှိသည်နှင့် ခင်စိန်ရီအတွက် စိုးရိမ်
ပူပန်လျက် ရှိနေလေ၏။

ဦးလူတော်ကမူ အပေါင်ဆိုင်တရုတ်အား လက်မှတ်တစ်ခု ရေး
ပေးထားခဲ့ပြီးလျှင် ဆင်းတုတော်ကလေးကို အိတ်ထဲ၌ ထည့်ယူလာခဲ့
လေ၏။

တော်။ ။ “ဦးထွန်းတင်ဆီ သွားပြီး မေးကြည့်ဦးမယ်”

ညွန့်။ ။ “မလုပ်ကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီငွေကို ကျွန်တော်က
စိုက်ပြီး လျော်ပေးပါ့မယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို ဒုက္ခမရှာကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊
တောင်းပန်ပါရစေ”

တန်။ ။ (မသင်္ကာသော မျက်နှာထားနှင့်) “ခင်စိန်ရီကို
ခင်ဗျား သိသလား”

မောင်ညွန့်ဦးသည် မျက်နှာပူပူနှင့် ဦးခေါင်းညိတ်၍ပြ၏။

တော်။ ။ “ထိမ်ချန်လို့ မရဘူးလေ၊ ကျုပ်တော့ ဝတ္တရား
အတိုင်း ဦးထွန်းတင်ဆီ စုံစမ်းရလိမ့်မယ်”

ညွန့်။ ။ “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ သွားကြပေ
တော့ဗျာ”

မောင်ညွန့်ဦးမှာ မိမိချစ်ကြိုက်လာခဲ့သော မိန်းကလေး အရှက်ကွဲမည်ကို မကြည့်လိုသည့်ပြင် တောင်းပန်၍လည်း မရသဖြင့် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ ကိုသောင်းတန်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ လမ်းခရီး၌...

တန်။ ။ “ကိုယ့်လူက မိန်းကလေးနဲ့ တော်တော်ကြီးရင်းနှီးနေတယ် မှတ်တယ်။ ဦးထွန်းတင်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်လေတော့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်နေကြတယ် ဟုတ်စ”

ညွန့်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဦးလူတော်ဆိုတဲ့ လူကြီးက တော်တော်ခွကျတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ အရေးကြီးတဲ့ လူသတ်မှုတော့ ဂရုစိုက်ဖော်မရဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆင်းတုတော်ပျောက်မှုနောက် လိုက်နေတာ ဘာအသုံးကျတဲ့ လူကြီးလဲဗျ”

ထိုအခါ ကိုသောင်းတန်သည် မောင်ညွန့်ဦး စိတ်သက်သာစေခြင်းငှာ အလိုက်သင့် အလျားသင့် ချောမော့ပြောဆို၍ မောင်ညွန့်ဦးကို မိမိ၏အလုပ်တိုက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်ခေါ်သွားလေ၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ တယ်လီဖုန်းဘဲလ်မြည်သံ ကြားကြရ၍ ကိုသောင်းတန်က ကောက်ယူနားထောင်လေရာ ဦးလူတော် စကားပြောလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

တန်။ ။ “ဘာကိစ္စလဲဗျ ဦးလူတော်”

တော်။ ။ “ခင်စိန်ရီကို ကျုပ်ဖမ်းထားလိုက်ပြီ”

တန်။ ။ “ဪ... ဟိုပစ္စည်းဟာ မှန်သလား”

တော်။ ။ “မှန်နေတယ်ဗျ”

ထို့နောက် ကိုသောင်းတန်လည်း တယ်လီဖုန်းကို ချထားလိုက်၏။

ညွန့်။ ။ “ဘာတဲ့လဲဗျို့၊ ဖမ်းလိုက်ပြီတဲ့လား”

တန်။ ။ “အစစ်ပဲဗျို့”

မောင်ညွန့်ဦးမှာ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိအောင် ဖြူသွားတော့၏။
 တန်။ ။ “ခင်ဗျားရော၊ ဦးထွန်းတင်ရော ခင်စိန်ရီကို
 အထင်မှားနေကြပြီကောဗျ။ မိန်းကလေးက အရှုပ်ကလေး ဖြစ်နေပြီ
 ကော”

ညွန့်။ ။ “ကျွန်တော်တော့ ရှုပ်ရုံမကလို့ ပွေလို့ နေနေ၊
 ကိုယ်ကြိုက်တာတော့ ကြိုက်တာ ခင်ဗျ။ ဘယ်တော့မှ မလျှော့တော့
 ဘူး။ တတ်နိုင်လို့ ခိုးမှုမကလို့ လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်ထားဦး၊ ကျွန်တော်
 ကြိုက်တာ ကြိုက်တာပဲ ခင်ဗျ”

* * *

အခန်း (၈) စွပ်စွဲခြင်း

အင်စပက်တော် ဦးလူတော်သည် ဦးထွန်းတင်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်၍
ဦးထွန်းတင်နှင့် တွေ့ရာတွင် ခင်စိန်ရီအကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်း
လေ၏။

တော်။ ။ “ခင်စိန်ရီကို စာရေးခန့်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီ
လဲ”

တင်။ ။ “သုံးလလောက်ရှိပါပြီ”

တော်။ ။ “လခ ဘယ်လောက် ပေးထားပါသလဲ”

တင်။ ။ “စာရင်းအင်း တတ်တယ်ဆိုလို့ တစ်လ ၈၀
ပေးထားရပါတယ်”

တော်။ ။ “သူ့မှာ ငွေများ ပြတ်လပ်ပါသလား”

တင်။ ။ “မနေ့ကတော့ ငွေ ၃၀ ကျပ်လောက် ပေးထားနှင့်ဖို့
တောင်းတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ”

တော်။ ။ “ခင်ဗျား ပစ္စည်းတစ်ခုခု မပျောက်ဘူးလား။”

ဦးထွန်းတင်မှာ အလွန်နှမြောတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မနိုင်မနင်းအောင် အလုပ်များနေသည့်အခိုက် ဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် ခင်စိန်ရီကို ခေတ္တငှားရမ်းထားခြင်း ဖြစ်လေရာ၊ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ပျောက်ဆုံးသည့်အကြောင်းကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထပြေး၍ ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးလေ၏။ နောက်တစ်ခဏကြာသောအခါ ဦးထွန်းတင်သည် ဦးလူတော်ထံ ပြန်လာ၍...

တင်။ ။ “အကျိုးနည်းကုန်ပါပြီဗျာ၊ ရွှေဒင်္ဂါး အပြား ၃၀ နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရွှေဆင်းတုတော် ပျောက်သွားပြီ အင်စပက်တော်မင်းရေ တစ်ဆိတ်လောက်...”

တော်။ ။ “ခင်စိန်ရီကို ခေါ်ပေးစမ်း ခင်ဗျာ”

ခင်စိန်ရီသည် ခပ်အေးအေး အမူအရာနှင့် ရောက်လာ၍ အင်စပက်တော်ကို ကြည့်ရုံမျှပင် လှမ်းမကြည့်ဘဲ ဦးထွန်းတင်အနီးတွင် ရပ်နေလေ၏။

တင်။ ။ “ကျုပ်ပစ္စည်းကို မယ်မင်း ခိုးတယ်။ ငွေလိုချင်လျှင် တောင်းပါတော့လား၊ ဘာကြောင့် ပစ္စည်းခိုးရတာလဲ”

ရီ။ ။ “တောင်းလို့မှ မရဘဲ။ မနေ့က ကျွန်မ အသုံးရှိလို့ ငွေ ၃၀ ကျပ်တောင်းတယ် ဟုတ်လား၊ ရှင်က ကြေးများပြီး တောင်ပြော မြောက်ပြောနဲ့ ပေးမှ မပေးဘဲကိုး”

တင်။ ။ “မယ်မင်း ကျုပ်ပစ္စည်းကို ခိုးတယ်၊ အင်စပက်တော်မင်း ဒီမိန်းမကို ဖမ်းပါ။ ကျုပ်ဆင်းတုတော်ကို ခိုးပါတယ်။ ဒါထက် နေဦး၊ ဒီပြင် ဘာများပျောက်သေးသလဲ၊ ငါကြည့်ဦးမယ်”

ရီ။ ။ “ဒုက္ခခံပြီး ကြည့်မနေပါနဲ့ ဦးထွန်းတင်၊ ဒီပြင် ကျွန်မ ဘာမှမခိုးပါဘူး။ ဆင်းတုတော် တစ်ဆူတည်းပဲ ကျွန်မ ခိုးပါတယ်။”

ရှင်လည်း ပူဇော်ထားပြီး ကိုးကွယ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ ဖျပ်ဖျပ်လူးနှမြောမနေပါနဲ့။”

တင်။ ။ “မကိုးကွယ်ပေမဲ့ ရွှေဒဂိုင်း ၃၀ တောင် ကုန်ထားတဲ့ ဆင်းတုတော်ဟဲ့”

ရီ။ ။ “ဟဲ့တွေ ဘာတွေနဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို ရိုင်းရိုင်း ပျပျ ပြောမနေပါနဲ့လေ၊ ပစ္စည်းပျောက် ပျောက်သလို အရေးယူရုံ ရှိ တာပေါ့”

တင်။ ။ “ကိုင်း... အင်စပက်တော်မင်း၊ သူကိုယ်တိုင်က ဖြောင့်ချက်ပေးနေပါပြီ၊ ဖမ်းသွားပါတော့။ ငါ့သော့တွေ ဘယ်မှာလဲ ပြန်ပေးခဲ့ပါ။ ကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ သူခိုးကို လူရိုးမှတ်လို့ ယုံကြည်ပြီး သော့တွေအပ်၊ ဘာတွေအပ်နဲ့။ ကံကောင်းလို့ ကိုယ်ကျိုးနည်းမကုန်ပါ ကလား”

ရီ။ ။ “မထင်နဲ့ဦး၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လိမ့် ဦးမယ်။ ဒီကနေ့ရတဲ့စာတွေကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ထိုအခါ ဦးထွန်းတင်သည် ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် စားပွဲ သို့သွား၍ ထိုနေ့ရသော စာများကို လှန်လှောကြည့်ရှုလေရာ ဝသုံးလုံး အသင်းထံမှ စာတစ်စောင်ကို တွေ့၍ ငွေတောင်းထားသော အကြောင်း အရာများကို ဖတ်ရှုရသည်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကာ ကျသွားလေ၏။ ။

* * *

အခန်း (၉) ခင်စိန်ရီကို စစ်ဆေးခြင်း

တရားခံ ခင်စိန်ရီကို ပုလိပ်ရုံးသို့ တင်ပို့၍ အင်စပက်တော် ဦးလူတော် သည် သက်သေခန်းကလေး အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ခင်စိန်ရီသည် တရားခံ လှောင်အိမ်ကလေး အတွင်း၌လည်းကောင်း ရပ်နေကြစဉ် ခင်စိန်ရီမှာ ပွဲကြည့်ရုံမျှ လာရဘိသည့်အလား အလွန်အေးချမ်းသော အမူအရာ ရှိပေတော့၏။ တရားသူကြီးသည် စွပ်စွဲထားသော ပြစ်ချက် ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ခင်စိန်ရီ၏ အမူအရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါမိသေး၏။

တရားသူကြီး။ ။ “ယခင်က ပြစ်ချက်ရှိဖူးသလား အင်စပက် တော်”

တော်။ ။ “မသင်္ကာလို့ ပုလိပ်စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ပြစ်ချက်တော့ မရှိပါ”

တရားသူကြီး။ ။ “ရုပ်ရည်လေး သနားကမား၊ အင်္ဂလိပ်စာ

လည်းတတ်၊ စာရင်းကိုင်ကျောင်းက အောင်လက်မှတ်လည်း ရထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ယခုအဖြစ်မျိုး ကျူးလွန်တာ ကျွန်ုပ် အတော်အံ့ဩတယ်။ ပစ္စည်းဟာ လေးငါးရာလောက် တန်သော်လည်း ငွေ ၃၀ တည်း သူယူကြောင်း တွေ့ရတယ်။ ဒီအချက်ကို ထောက်ညှာ ခြင်းအားဖြင့် မယ်မင်းကို ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ် မပေးဘဲ တစ်နှစ် အတွင်း ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ဖို့ ကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ်နဲ့ လွတ်လိုက် တယ်”

ထိုအခါ ခင်စိန်ရီသည် တရားသူကြီးအား ဦးညွတ်၍ လှောင် အိမ်ကလေးထဲမှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ရုံးပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်စိန်ရီသည် အသင့်စောင့်မျှော်လျက်ရှိသော မောင်ညွန့်ဦးနှင့်တွေ့၍ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ရီ။ ။ “ရှင် ဘာပြုလို့ ရုံးကို လာရသလဲ၊ ရှင်ကို ဘယ်သူ က ပြောလို့ သိသလဲ”

ညွန့်။ ။ “ကျုပ်သိတာ ဖယ်ထားစမ်းပါ၊ ဒီကိစ္စကို ရီရီခိုး တယ်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျုပ်မယုံနိုင်ပါဘူး ရီရီ။ သူတို့လူစုက ရီရီ ကို နာမည်ပျက်အောင် ဆင်ပြီး အမှုရှာနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ရီ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ခိုးတာ အမှန်ပါ”

ညွန့်။ ။ “ရီရီငွေလိုရင် ဘယ်လောက်မဆို ကျုပ်ပေးပါ့မယ် ရီရီ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလို”

ရီ။ ။ “ရှင်ပေးရင်ကော ကျွန်မက ယူရမှာလား၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ညွန့်။ ။ “ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်၊ ရီရီဟာ ဒီလို မဟုတ်တရုတ် လုပ်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်သိပါတယ်”

ထိုအတောအတွင်း ဦးလူတော် ရောက်လာလေ၏။

ရီ။ ။ “ဟောဒီမှာ အင်စပက်တော်ကြီး၊ ဒီလူက ကျွန်မ မခိုးဘူးတဲ့ ဇွတ်ငြင်းနေပါတယ်။ သူ ယုံကြည်အောင် ပြောပြလိုက်ပါ ဦးရှင်”

ညွန့်။ ။ “ဘယ်သူပြောလို့မှ ကျုပ်မယုံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါထက် ရီရီ ယခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရီ။ ။ “အိမ်ပြန်မလို့ပါ၊ ရှင် မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့”

ညွန့်။ ။ “ရီရီမှာ နေစရာအိမ်ရှိလို့လား”

ရီ။ ။ “ငှားနေတဲ့အိမ် ရှိတာပေါ့”

ညွန့်။ ။ “ဒါဖြင့် ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်”

ခင်စိန်ရီသည် ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုဘဲ မောင်ညွန့်ဦးနှင့်အတူ လျှောက်လာကြ၍ ဘတ်စ်ကားဆိပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ...

ရီ။ ။ (ဖြည်းညင်းသော အမူအရာနှင့်) “ရှင် မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ပြန်ပါတော့မယ်”

ညွန့်။ ။ “အလုပ်အကိုင်လည်း မရှိ၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှိ၊ ရီရီ ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

ရီ။ ။ “ဒါမျိုးလောက်တော့ ကျွန်မက ရယ်တာပေါ့ ကိုညွန့်ဦး”

ညွန့်။ ။ (လက်မောင်းကို အတင်းကိုင်ဆွဲလျက်) “ကျုပ်ပြော ပါမယ်၊ နားထောင်စမ်းပါဦး ရီရီရဲ့။ ရီရီကို ကျုပ်မေတ္တာရှိနေတာ ကြာလှပြီ၊ ကျုပ်နဲ့အတူတူနေပါ။ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ရီရီကို ကျုပ် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီး ယူပါ့မယ်။ ဘယ်သူကဲ့ရဲ့လို့ လဲသေသေ ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ရီရီခိုးတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်မယုံပါဘူး။ ဘယ်လိုအကြံအစည်နဲ့ ဘာလုပ်နေကြတယ်လို့တော့ ကျုပ်မတွေး တတ်ဘူး။ သို့သော် ရီရီ မခိုးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ခိုးခိုး မခိုးခိုး ကျုပ်နဲ့ နေရမယ်ဗျာ။ ရီရီဘယ်မှ မသွားရဘူး”

ရီ။ ။ (လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရုန်းဖယ်လျက်) “ကျွန်မ ပြောမယ် ကိုညွန့်ဦး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ အပုံကြီးသနားတယ်။ ရှင်က ရှင့်ကိုယ်ရှင် မနှမြောလို့ သူခိုးမတစ်ယောက်ကို ယူထားမယ်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မက ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ လူပျိုပေါက်စမို့လို့ အတွေ့အကြုံနည်းပြီး စွဲမိစွဲရာ စွဲတိုင်း ထင်မိထင်ရာ လုပ်ချင်လို့ ကျွန်မက ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ရှင့်မှာ မွေးသဖခင် ကွယ်လွန်ပြီး ဆုံးမဩဝါဒပေးမည့်လူမရှိဘဲ ဖြစ်နေ ခိုက်မှာ ကျွန်မကပဲ ဩဝါဒ ပေးရလိမ့်မယ်။ မတော်ပါဘူး ကိုညွန့်ဦး၊ လက်လျှော့လိုက်ပါ။ တစ်နေ့တော့ ရှင်မျက်စိလည်ပျောက်ပြီး ကျွန်မ ငြင်းပယ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရစ်ပါလိမ့်မယ်”

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခင်စိန်ရီသည် ဘတ်စ်ကား တစ်စီး ပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားလေရာ မောင်ညွန့်ဦးမှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ငေးလျက်သား ကျန်နေရစ်ခဲ့လေ၏။

ခင်စိန်ရီသည် မောင်ညွန့်ဦးနှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ် သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်သို့သွား၍ လက်ရေးတို၊ လက်နှိပ်စက်နှင့် တကွ စာရင်းအင်းများနားလည်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က အလုပ် အကိုင် အလိုရှိကြောင်းကို သတင်းစာတွင် ကြော်ငြာထည့်ပေးရန် အဖိုး အခနှင့်တကွ ပေးအပ်ခဲ့ပြီးလျှင် နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ၃၂ လမ်းရှိ မိမိ၏နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်စိန်ရီသည် စာတိုက်မှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်နှင့် ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ရာ၊ ဝသုံးလုံးအသင်းမှ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့အသင်းက အလိုရှိသည်။ နက်ဖြန် ည ၁၀ နာရီအချိန်တွင် ဘားလမ်း (မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း) နှင့် ဒါလဟိုဖိလမ်း (မဟာဗန္ဓုလလမ်း) ထောင့်ရှိ ဘုရင်မ

ပန်းခြံ(မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ) မှ စောင့်နေပါလေ။ မော်
တော်ကားတစ်စီး ဆိုက်လာသောအခါ ကားပေါ်သို့ တက်
၍ လိုက်ခဲ့ပါလေ။”

စာကို ဖတ်ပြီးနောက် ခင်စိန်ရီသည် အစောင့်မိန်းမကြီးကို ခေါ်
မေးရာ ထိုနေ့နံနက်ကပင် ရောက်လာသော စာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ
လေ၏။ ခင်စိန်ရီမှာ ၃၂ လမ်းတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းငှား၍ အစောင့်
မိန်းမကြီး တစ်ယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

* * *

အခန်း (၁၀) ဝသုံးလုံးအသင်းကြီး၏ ဆင့်ခေါ်ချက်

နောက်နေ့ည ၁၀ နာရီထိုးလုနီးအချိန်တွင် ခင်စိန်ရီသည် ဘုရင်မ ပန်းခြံ (မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ)ထောင့်မှ တဘက်ကလေးတစ်ထည်ကို ခြံလျက် စောင့်နေရာ၊ ဟိုက်ကုတ်မှ ၁၀ နာရီထိုး၍ နောက်ဆုံးနာရီသံ ရပ်စဲသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသည်နှင့် ခင်စိန်ရီသည် အနည်းငယ်မျှ နှောင့်နှေးခြင်းမရှိဘဲ တံခါးကိုဖွင့်၍ ကားပေါ်သို့ ရဲရင့်စွာ တက်သွားလေ၏။

ကားပေါ်၌ကား မည်သူမျှမပါဘဲ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက်ရှိလေရာ ခင်စိန်ရီ တက်လာသော်လည်း ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို မထွက်ဘဲ ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်ထား၍ စက်ကိုသာ နှိုးထားလေ၏။ မိနစ်တစ်ဝက်ခန့် ကြာသောအခါ-

ဒရိုင်ဘာ။ ။“မနေ့က ပုလိပ်ရုံးမှာ ခိုးမှုနဲ့ ပြစ်ချက်ရပြီး ရန်ကုန်ဂေဇက် သတင်းစာထဲမှာ စာရေးအလုပ်အတွက် ကြော်ငြာ

ထည့်ထားတယ် ဟုတ်လား”

ရီ။ ။ “မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ခိုင်းစရာ အလုပ်ရှိလို့ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် မေးခွန်းတစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

ဘာ။ ။ “မေးတာပေါ့၊ ဖြေသင့်လျှင် ကျုပ်ဖြေရတာ ပေါ့”

ရီ။ ။ “တကယ်လို့ ကျွန်မက ပုလိပ်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ဦးလူတော်တို့၊ ကိုသောင်းတန်တို့ကို ခေါ်လာခဲ့လျှင် ဘယ်နှယ်ရှိမလဲ”

ဘာ။ ။ “ပြောတဲ့အတိုင်းခေါ်လာခဲ့လို့ရှိလျှင် ခုလောက် ရှိ မယ်မင်းအလောင်း လမ်းပေါ်မှာ စန့်နေပြီ။ ကျုပ်ပြောမယ် ခင်စိန်ရီ၊ မယ်မင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ငွေဝင်အောင် စီမံပေးရုံမျှမက အလုပ်ကောင်း တစ်ခုကိုလည်းရအောင် ကျုပ် လုပ်ပေးမယ်။ သို့သော် ကျုပ်ခိုင်းစေသမျှ ကို ဆောင်ရွက်ပေးရလိမ့်မယ်၊ နားလည်လား”

ရီ။ ။ “ကောင်းပါပြီ”

ဘာ။ ။ “သို့သော် အလကား မခိုင်းဘူး၊ ခိုင်းတိုင်း ခိုင်းတိုင်း ငွေပေးမှာချည်းပဲ။ ကူတန်လျှင် ကူညီဖို့၊ သစ္စာဖောက်ခဲ့လျှင် အပြစ်ပေးဖို့ ကျုပ်က အစဉ်မပြတ် အနားမှာ စောင့်လျက် ပါလိမ့်မယ် လို့ မှတ်ထား။ နားလည်လား”

ရီ။ ။ “နားလည်ပါတယ်”

ဘာ။ ။ “မယ်မင်းအလုပ်က ခဲယဉ်းတဲ့အလုပ် မဟုတ် ပါဘူး၊ ပွဲစားကြီး ဦးဘဝင်းဆီမှာ စာရေးလုပ်ရုံပါပဲ။ နက်ဖြန်တော့ သွားလျှောက်ချေ။ စာရေးလိုနေတယ် ကြားတယ်”

ရီ။ ။ “ကျွန်မမှာ နာမည်ပျက်ထားလေတော့ ရပါ မလား၊ နာမည်ပြောင်းလျှောက်ရမလား”

ဘာ။ ။ “ကိစ္စမရှိဘူး၊ နာမည်ရင်းအတိုင်းနဲ့ပဲ လျှောက်

ချေ။ ကိုင်း... ကျုပ်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရမည့်အတွက် စရန်ငွေနှစ်ရာ ယူထားနှင့်။ ရော့”

ဒရိုင်ဘာလည်း ငွေစက္ကူတစ်ရာတန်နှစ်ချပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ ခင်စိန်ရီလည်း အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ရီ။ ။ “ဦးဘဝင်းကို ကျွန်မ ဘာများပြောရမလဲ”

ဘာ။ ။ “ဘာမှပြောဖို့ မလိုဘူး၊ ကျုပ်ထံမှ သတင်း စောင့်နားထောင်ပြီး ကျုပ်ခိုင်းတော့မှ ဆောင်ရွက်ပေးရဲ့ပဲ။ နားလည် လား”

ရီ။ ။ “နားလည်ပါပြီ”

ဘာ။ ။ “ကိုင်း... တော်ပါပြီ”

၎င်းနောက် ခင်စိန်ရီသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရာ မော်တော် ကားလည်း ထွက်သွားလေ၏။ တစ်ခဏကြာလတ်သော် ခင်စိန်ရီ သည် တက္ကစီတစ်စီးခေါ်၍ နေအိမ်ဘက်သို့ မောင်းနှင်စေရာ ၎င်းကား နောက်မှ မလှမ်းမကမ်းတွင် အခြားကားတစ်စီးလည်း လိုက်ပါလာလေ ၏။ နေအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခင်စိန်ရီသည် တက္ကစီကို လွှတ် လိုက်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်တော့မည်အပြုတွင် အင်စပက်တော် ဦးလူ တော်လည်း ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ မိမိနောက်မှ ဦးလူတော် လိုက်လာ ကြောင်းကို ခင်စိန်ရီ ရိပ်မိဟန်တူသော်လည်း မည်သို့မျှ ဖွင့်ဟပြော ဆိုခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

ဦးလူတော်သည် အိမ်ပေါ်သို့ ခင်စိန်ရီ တက်သွားသည်ကို လမ်း ပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်စောင့်နေသော ကားကို ခေါ်ယူပြီး လျှင် တက်စီးလိုက်ပါသွားလေ၏။

ဘုံဘိုင် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်သောအခါ ဦးလူတော်သည်

ကိုသောင်းတန်နှင့်တွေ့၍ စုံထောက်နှစ်ယောက်တို့သည် ဝသုံးလုံး အသင်းအကြောင်းကို အချိန်ကြာရှည်စွာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြလေ၏။

ယင်းသို့ တိုင်ပင်စဉ် ဦးလူတော်သည် ခင်စိန်ရီနှင့် တွေ့ခဲ့သည့် အကြောင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ထည့်သွင်းပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ စုံထောက်နှစ်ယောက်တို့သည် ဦးဘိုးအောင်ကို သတ်သည်ကို မသင်္ကာသဖြင့် ချုပ်ထားသောတရားခံ ဘိုးအံ့ ရှိရာ အချုပ်ထောင်သို့ သွားရောက်ကြလေရာ၊ မောင်ညွန့်ဦးလည်း ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။

တရားခံ ဘိုးအံ့မှာ လူလုံးလူဖန် ထွားကျိုင်းလှသော အညာသား ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ထိုလူသည် ဦးလူတော်၏ မေးခွန်းများကို ဖြောင့်တန်းအောင် မဖြေကြားဘဲ ကိုသောင်းတန်၏ ကျင်လည်သော မေးခွန်းများကြောင့်သာလျှင် ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ တရားခံက “မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်သတ်ပါတယ်” ဟု ဖြောင့်ချက် ပေးလိုက်ရာ၊ ထိုအခိုက်တွင် သတင်းထောက် တစ်ယောက်လည်း ၎င်းတို့နှင့်အတူ အချုပ်ခန်းထဲတွင် ရှိနေလေ၏။

အံ့။ ။ “မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်သတ်တာမှန်ပါတယ်။ ပြောလက်စနဲ့ ကျုပ်ပြောလိုက်တော့မယ်။ မနှစ်တုန်းက မြတောင်ရွာက ဘိုထူးကို ဖောင်ပေါ်က ကန်ချတာလည်း ကျုပ်ပဲ၊ သစ်ဆိမ့်ကြီးရွာက ဖောင်ကြို့ သမားလူထွားကို တက်နဲ့ ခုတ်ချတာလည်း ကျုပ်ပဲ။ ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူး၊ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်ဆိုတာလို ကျုပ်ကို တစ်ခါ ပြင် နှစ်ခါကြိုးပေးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဟုတ်တာတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။ ကျုပ်မှာ ဝရမ်းပြေးနေရလို့ ပိုက်ဆံကလည်းမရှိ၊ သွားကလည်း ကိုက်...”

ထိုခဏ၌ ကိုသောင်းတန်သည် “ဘယ့်နှယ်ရှိစ” ဟုဆိုလိုသော

မျက်နှာထားနှင့် ဦးလူတော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေး၏။

တန်။ ။ “ဆိုပါဦးဗျ၊ သွားကလည်းကိုက်၊ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိ ဟုတ်စ”

အံ့။ ။ “စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဟိုညက ဆူးလေဘုရားနား လမ်းလျှောက်နေခိုက်မှာ လူတစ်ယောက်က ကားပေါ်ကနေပြီး “လိုက်ခဲ့စမ်းဗျာ” ဆိုတာနဲ့ ကပျာကယာ ခုန်တက်ပြီး လိုက်သွားပါရောဗျာ။ နောက်ဆုံးကျတော့ လမ်းမတော်၊ မိုင်ဒါနားမှာ ကားရပ်ပြီး ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပြရုံမကသေးဘူး၊ ဘိုးထူးနဲ့ လူထွားကို သတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကိုပါ သူက ပြောပြတာကိုး ခင်ဗျ။ ပြောပြလို့ ကျုပ်က လန့်နေတုန်းရှိသေး။ မစိုးရိမ်နဲ့တဲ့၊ ကျုပ်ခိုင်းတာကို လုပ်ပေးပါက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ငွေစက္ကူတွေ လက်ထဲ ထိုးထည့် ပါလေရော ခင်ဗျာ။ တိုတိုပြောတော့မယ်၊ ဒီလူက ကျွန်တော့်လက်ထဲ သေနတ်ထိုးအပ်ပြီး ဦးဘိုးအောင်ဆိုတဲ့လူကို သတ်ဖို့စီစဉ်ပေးတာကိုးခင်ဗျ။ သူက ဦးဘိုးအောင် သွားတတ်လာတတ်တာတွေ အားလုံးသိပြီး ဖြစ်လေတော့ တစ်မနက်ခင်းမှာ သူပြောတဲ့နေရာက စောင့်နေပြီး ခြံထောင့်က ပစ်သတ်လိုက်ရုံပါပဲ ခင်ဗျာ”

တော်။ ။ “ဒီအရင်က ခင်ဗျားသေနတ်ပစ်ဖူးသလား”

အံ့။ ။ “ခြောက်လုံးပြူးတော့ မပစ်ဖူးဘူး။ သေနတ်ကြီးတော့ တောအုပ်များနဲ့ကပ်ပြီး အညာမှာ မုဆိုးလုပ်ဖူးလို့ ပစ်ရဖူးပါတယ်။ သေနတ်ကြီးပစ်ဖူးရင် ခြောက်လုံးပြူးလည်း မခက်လှပါဘူး၊ တော့ပစ်ရတော့ မှန်တာပါ ခင်ဗျာ”

တော်။ ။ “နောက်ပြီးတော့ ဘယ်နှယ် ထွက်ပြေးသလဲ...”

အံ့။ ။ “ဘိုင်စကယ်တစ်စီး ဝှက်ထားပြီး ကတိုက်ကရိုက်စီးပြေးခဲ့ရပါတယ်”

တော်။ ။ “ဘိုင်စကယ် စီးတတ်သလား”

အံ့။ ။ “တောသားပေမဲ့ ဖောင်ကြိုပါ ခင်ဗျ၊ ဒီလောက် မနံ
ပါဘူး”

တော်။ ။ “နောက်ပြီးတော့ ဘာကြောင့် မိသွားသလဲ”

အံ့။ ။ “သေနတ်ပစ်ဝံ့အောင် ရဲဆေးတင်သွားလိုက်တာ
ရဲဆေးလွန်သွားလို့ တောင်တိုက် မြောက်တိုက်နဲ့ မိကုန်တော့တာပေါ့
ခင်ဗျာ။ နို့မို့များတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘယ်တော့ မိလိမ့်မှလဲ”

တော်။ ။ “ခင်ဗျာ့ ခိုင်းတဲ့လူကော နည်းနည်းမှ မမှတ်မိဘူး
လား”

အံ့။ ။ “နည်းနည်းမှ မမှတ်မိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နေဦးဗျို၊ ဒီလူ
ဟာ စကားတစ်လုံးကို အထပ်ထပ် သုံးတတ်တဲ့ ဝါသနာရှိတယ်”

တော်။ ။ “ဟုတ်ပြီဗျို၊ ဘယ်စကားလဲ၊ သူ သုံးတတ်တာ”

ထိုအခါ ဘိုးအံ့သည် ဦးခေါင်းကို ကုတ်လျက် အတန်ကြာ
စဉ်းစားနေသေး၏။

အံ့။ ။ “အခုတော့ ကျုပ်ဖော်လို့ မရဘူးဗျာ၊ ကြိုးစား
စဉ်းစားပြီး ဖော်လို့ရတော့မှ ကျုပ်ပြောပြပါဦးမယ်”

၎င်းနောက် စုံထောက်နှစ်ယောက်တို့နှင့် သတင်းထောက်သည်
အချုပ်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနောက် လေးနာရီခန့် ကြာသောအခါ အချုပ်ထောင်မှူးသည်
စားစရာ အနည်းငယ်နှင့် တရားခံဘိုးအံ့၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ၊
ဘိုးအံ့မှာ ကြမ်းပေါ်တွင် စင်းစင်းကြီးသေလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။

ဆရာဝန်သည် တရားခံဘိုးအံ့၏ အနီးတွင်ရှိသော ရေအိုးထဲမှ
ရေကို ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးသောအခါ လူ ၁၀ ယောက်မက သေဆဲလောက်

သည့် အလွန်ပြင်းထန်လှသောအဆိပ်မျိုးကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ။ ၎င်း
 ရေအိုးထဲရှိ ရေပေါ်တွင်လည်း စက္ကူစုတ်ကလေးတစ်ရွက် ပေါ်လော
 ပေါ်လျက်ရှိရာ စက္ကူပေါ်တွင် “ဝသုံးလုံး အမှတ်တံဆိပ်” ထင်ရှား ပီသ
 စွာ ရေးခြယ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရလေ၏။ ။

* * *

အခန်း (၁၁) ဖိနပ်ဦးချွန်း

ဦးကျောက်ခဲသည် ၁၀၁ လမ်းရှိ မိမိ၏အိမ်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် အခန်းတံခါးများကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ဆို့ပြီးလျှင် နောက်ပိတ်ဖိနပ်ဦးချွန်းတစ်ရန်ကို မောင်းချစားဖြင့် အစိတ်စိတ် အမြှာမြှာဖြစ်အောင် လှီးဖြတ်နေလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကား ဦးဘိုးအောင် သတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းစာများက ရေးသားဖော်ပြကြရာတွင် ဦးဘိုးအောင်၏ဝင်းခြံအနီး၌ နောက်ပိတ်ဖိနပ်ဦးချွန်း စီးထားသော ခြေရာများကို တွေ့ရသည်ဟု ပါရှိသောကြောင့် မိမိ၏နောက်ပိတ်ဖိနပ် ဦးချွန်းကိုဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် စီမံနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဦးကျောက်ခဲသည် ဖိနပ်ကို အပိုင်းအစဖြစ်အောင် လှီးဖြတ်၍ သားရေစများကို အိမ်သာထဲသို့ ပစ်ချပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်သံကြားသည်နှင့် ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ၊ အင်စပက်တော်